

► **CIRSA i els drets laborals**

Roda el món // Pàgina 18

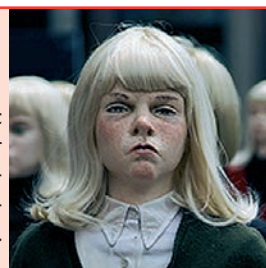
El Casino de Puerto Madero és una de les joies de la corona de l'imperi de la terrassenca CIRSA a l'Amèrica Llatina. Darrere aquesta façana de luxe s'hi amaguen greus conflictes laborals.

► **En defensa de l'Anoia**

Què es cou // Pàgina 22

El projecte de construcció d'un parc eòlic a l'Anoia ha provocat malestar entre la població. El veïnat dels municipis afectats s'ha constituït en la Plataforma Salvem el Pulmó Verd de l'Anoia.

► **Titelles a Lleida**

Expressions // Pàgina 24

Propostes arriscades i sense paraules. La dinovena Fira de Teatre de Titelles de Lleida torna a escena amb un total de setanta actuacions al carrer i a diferents espais de la ciutat.

directa

setmanari de comunicació

núm. 91 // 30 d'abril de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

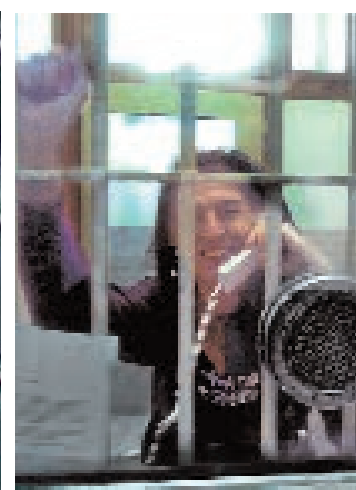
Sanitat no ha analitzat el 90% de les marques d'oli no contaminades

» Així està el pati // Pàgina 13

KOIKE, DIA I MERCADONA VAN CERTIFICAR VINT LOTS PER ENTRAR AL 'LLISTAT SEGUR' DEL MINISTERI

» Així està el pati // Pàgina 9

En Franki de Terrassa, empresonat a Can Brians II

En Franki va ser detingut i empresonat el 28 d'abril sense cap notificació preceptiva per tal de complir una condemna de dos anys i set mesos. Està acusat d'ultratjar la bandera espanyola i també d'altres càrrecs. La policia en cap moment ha provat la participació d'en Franki en els fets imputats. La primera nit la va passar a La Model, on des del matí va haver-hi concentracions de suport que van acabar amb un intent d'ocupació de la seu del PSC de Barcelona. El 29 d'abril a la tarda va ser traslladat a Can Brians II i el 10 de maig tindrà lloc una manifestació a Barcelona per exigir el seu alliberament.

Concentració a les portes de La Model el mateix dia de l'empresonament d'en Franki

Albert Garcia

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

» Així està el pati // Pàgina 12

» Així està el pati // Pàgina 10

“Els transvasaments tenen relació amb l'especulació”

Manolo Tomàs, portaveu de la Plat. en Defensa de l'Ebre

L'assetjament immobiliari a judici a Barcelona

Els Mossos segresten per error un professor de la Universitat Rovira i Virgili durant 26 hores

Editorial

Llibertat per en Franki!

El jutjat número dos de Terrassa ha ordenat l'execució de la sentència contra en Franki, el jove egarenc condemnat a dos anys i set mesos de presó l'any 2005 per atemptat a l'autoritat i ultratge a Espanya. Fa dues setmanes el Tribunal Suprem espanyol va denegar que s'admetés a tràmit el recurs interposat el 2005 per la seva defensa, que ja ha anunciat la presentació d'un recurs al Tribunal dels Drets Humans d'Estrasburg.

En Franki és una persona implicada en moltes lluites contra la injustícia social i per això el mateix sistema que les fomenta s'ha volgut treure del mig un bon gra al cul que no el deixava reposar tranquil. L'acusen d'un delictes d'ultratge a una bandera, d'agredir a la policia i de provocar desordres públics, però cap dels agents que va declarar durant la instrucció del cas va confirmar la presència del jove egarenc a l'acte en què van succeir els fets. El mateix sistema judicial que l'ha empresonat ha vulnerat un dret tan fonamental com la presumpció d'innocència. I és igualment greu que hagi estat empresonat sense notificació prèvia quan ell mai ha faltat a cap requeriment policial o judicial.

A en Franki no l'han empresonat només per voler retirar una bandera espanyola. Ho fan per delictes tan greus com autoorganitzar-se per canviar aquest sistema injust i desigual, per denunciar el racisme i el patriarcat o per defensar la terra i el medi ambient, tot qüestionant l'especulació amb l'acció directa. El seu empresonament ha generat una onada de solidaritat que serà cada cop més gran i també de ràbia. La propera convocatòria pública serà la manifestació del 10 de maig a les 18h a la plaça Universitat de Barcelona.

Pensem, doncs existim

El silenci prohibit

Laia Alsina
/directa@setmanaridirecta.info/

“Em va dir: ‘Saps què són les pel·lícules naïf (sic), aquestes que graven tortures o com tallen membres a persones i després se'ls assassina? Doncs en gravarem una amb tu.’”

“Gairebé sempre hi havia el meu company a la sala del costat, perquè el sentia cridar i plorar”.

“Quan vaig anar a orinar el mateix: a empentes, feien el gest de mossegar-me els testicles... Després començaven els cops”.

“Els cops continuen mentre m'agafen entre uns quants i em comencen a dir que han detingut la meua mare i que està camí del pantà. Em diuen que li estan fent 'l'ascensor', lligada pels peus i a l'aigua (...) M'asseuen en una cadira i un d'ells em comunica que la meua mare ha mort (...) El pensament em juga una mala passada i

em crec allò de la meua mare. Vaig decidir autolesionar-me mossegant-me els canells”.

“El meu pare va morir fa vint anys i van tractar de fer-me mal per aquesta via dient-me un munt de ximpleries. També em van dir que matarien la meua mare, que farien un munt de porcades amb la meua germana i sobre la meua companya... La humiliació és contínua. Em van fer sentir que no era persona”.

El 2007 més de 700 persones van denunciar tortures

“Em van dir que m'enviarien a la presó sense que ningú ho sabés i que, un cop allà, hi hauria presos esperant per violar-me i que ja s'havien assegurat que tinguessin la sida. I van afegir: ‘Mentre et vio-

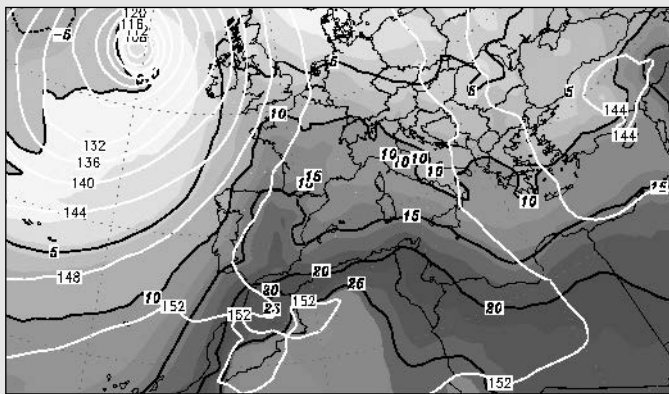
lin, també estaran violant la teua xicoteta”.

“Deien que agafarien el meu fill, que era mala mare, que era una pena, però que no tornaria a veure'l, que quedaria en mans de l'Estat (...). ‘Ho has provat alguna vegada per darrere?’, em preguntaven. Llavors un d'ells em va començar a posar un gel o una cosa semblant a la part superior del cul, tot dient que serviria d'ajuda. Un altre li deia que no posés res, ‘perquè es trenqui per dins’”.

Són veus de dones i homes que mai han de callar.

L'any passat, segons dades provisionals de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, més de 700 persones van denunciar haver estat torturades a l'Estat espanyol. Els Països Catalans, de nou, encapçalen una llista maleïda.

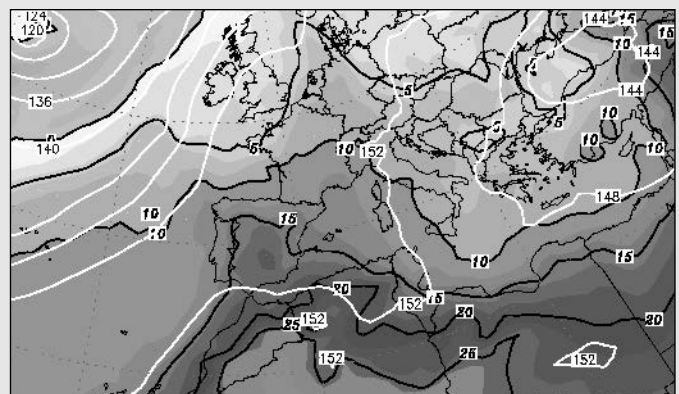
El silenci, en aquest cas, està prohibit.

El cap de setmana una bombolla càlida portarà les primeres temperatures estiuenques

SOL I CALORETA

Després dels ruixats dispersos que cauran durant el dimecres, una intensa falca anticiclònica amb temperatures més altes i ambient estable i assoleïat dominarà la situació meteorològica. Des de divendres i fins a mitjans de la setmana vinent els termòmetres de dia seran calurosos. Primers dies de platja.

La setmana vinent continuaran els termòmetres en alça, sense núvols ni pluges

Com s'ha fet?

Si la setmana passada dèiem que el tancament havia estat impressionant, aquesta vegada el que ha estat impressionant té un altre nom: caos!. Continuem amb la coordinació virtual de la secció que té més pàgines del setmanari amb els contratemps i adversitats que això comporta. D'altra banda –i molt més greu– l'ordinador central de la redacció (xarxa, arxius, velocitat...) ha mort en plena feina de tancament, amb les conseqüències d'endarreriment que implica. Si algú ens vol regalar ordinadors en condicions que es posi en contacte amb la DIRECTA i li anirem a buscar a casa. Comptem amb un nou coordinador de fotografia que comença a agafar la pràctica de l'edició al setmanari. Això no treu que la porra de qui és la darrera persona que envia la seva feina l'hagi guanyat un fotògraf a les 20:23h. Fins la setmana que ve i gràcies a totes!

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluc Salellas • Impressions: Laia Alsina i Lèlia Becana • Així està el patí: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

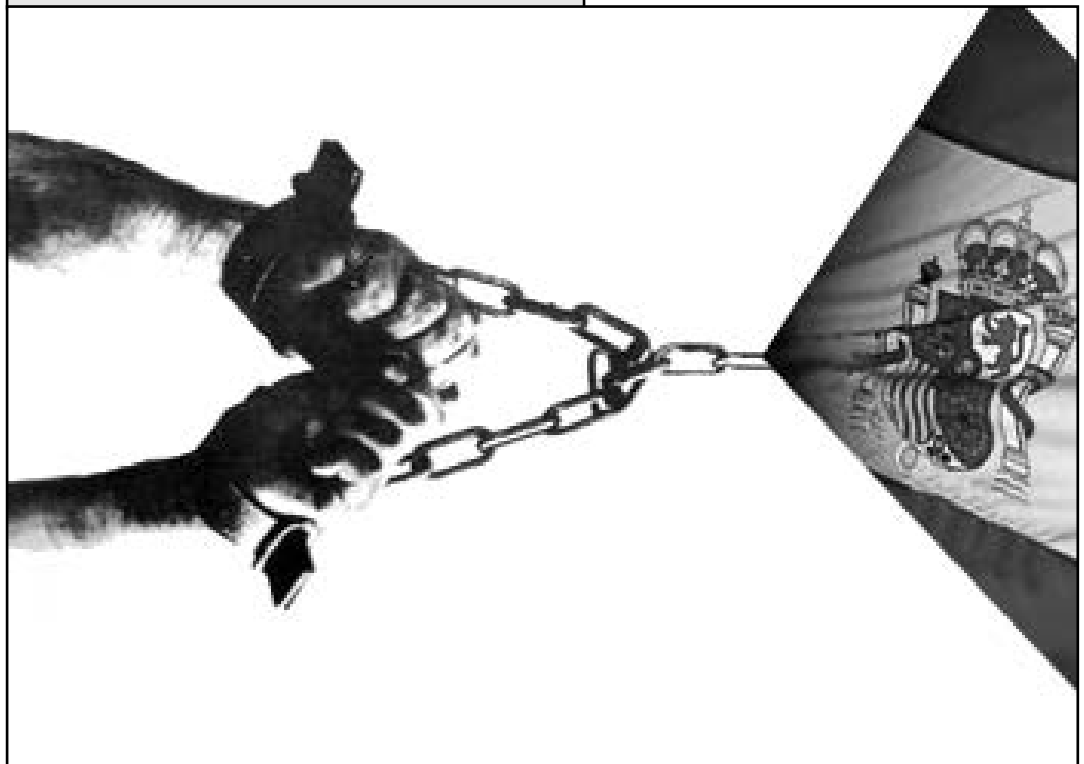
FOTOGRAFIA: Albert Garcia i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició Treient fum
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Paco Arjona

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 29

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 -Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
 -No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
 -Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» Segons un informe elaborat per Michel Drain –director emèrit del Centre Nacional de Recerca Científica de l'estat francès– al qual feia referència el diari *El Punt* del dia 27 d'abril, el primer problema de Catalunya en l'àmbit de l'abastament d'aigua és la gran salinització del Llobregat, a causa de la muntanya de sal de Cardona i de l'abandonament sense precaucions de les explotacions de sals i potasses a la zona del Cardener_

L'AIGUA // EL DECRET LLEI 3/2008 PERMET ALLARGAR EL MINITRANSVASAMENT DE L'EBRE

Barra lliure als transvasaments

Ens trobem davant una ofensiva total del govern valencià per recuperar el PHN. Fins i tot assenyalen la seva derogació com a causa del fracàs escolar

✉ Arnau Urgell

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) va publicar el Decret-Llei 3/2008 de "mesures excepcionals i urgents per garantir l'abastament dels municipis de la província de Barcelona" el 21 d'abril. Darrere d'aquest nom tan complex, bàsicament es regula la possibilitat d'allargar l'anomenat minitransvasament de l'Ebre al Camp de Tarragona fins a la xarxa d'abastament Ter-Llobregat, és a dir, la regió metropolitana de Barcelona. Cal tenir en compte que la Llei 18/1981 prohibia expressament que l'aigua de l'Ebre traspasés les fronteres administratives de les comarques tarragonines. Un dels principals temors per part de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) i les organitzacions ambientalistas i socials és que aquesta obra d'emergència suposí, per una banda, una interconnexió permanent –i, per tant, un xec en blanc al creixement– i, per l'altra, el tret de sortida de nous projectes similars, especialment cap al País Valencià i Múrcia.

El Reial Decret no tanca les portes a nous transvasaments

La sospita que el transvasament a Barcelona sigui l'avantsala de nous projectes similars es basa en diversos indicis. El primer és el mateix Reial Decret 3/2008, que en la seva disposició addicional quarta afegeix un punt sobre "situacions d'emergència en altres àmbits territorials". Sense que a priori ho justifiqui la situació, es parla que el govern espanyol adoptarà mesures anàlogues en casos de sequera extrema. És evident que, de la mateixa manera que no es deixa sense aigua de boca els ciutadans de la regió metropolitana, s'evitarà arribar a aquest escenari en altres territoris de l'Estat espanyol. No en va, ja s'havien dut a terme projectes semblants a través d'allargaments de la interconnexió Tajo-Segura fins a Benidorm –tot i que els 40 quilòmetres de conduccions construïdes per Josep Borrell mai no han vist passar una gota. Per tant, per què s'explicita? Per apaivagar els ànims de les administracions valencianes o per justificar a curt o a mitjà termini projectes ja definits?

El segon element és l'adjudicació, el juliol de 2007, per part de l'empresa pública del govern principatí Regs de Catalunya SA (REGSA) del canal Xerta-Sènia. Es tracta d'una extracció de 8 metres cúbics per segon, equivalent al transvasament del Ter a la regió

Abocament al costat de la seu d'Agbar (Barcelona)

Albert Garcia

metropolitana de Barcelona. En aquell moment, Susanna Abella –portaveu de la PDE–, recordava que es tractava d'un projecte totalment deficitari i que, per tal de quadrar el pressupost, l'ampliació de la derivació fins a Castelló seria l'única possibilitat per fer-lo "viable".

Agricultura i Medi Ambient fan renéixer la cultura de l'aigua

Un cas semblant és el del canal Segarra-Garrigues. Un altre projecte de regadiu decimonònic i en el qual ja s'ha plantejat de manera oficiosa la creació d'un banc d'aigües. En paraules del subdirector de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), el passat mes de febrer, es tractaria que en casos d'extrema sequera una part de la concessió agrària pogués "cedir-se" a la regió metropolitana. Finalment, cal tenir en compte que la fusió dels ministeris d'Agricultura i Medi Ambient és un element que pot afavorir una

visió de l'aigua molt més pròpia de la vella cultura de l'aigua.

Ofensiva del govern valencià a tots els nivells

L'ofensiva del govern valencià per recuperar el transvasament de l'Ebre inclòs al PHN de l'any 2001 –860 hectòmetres cúbics anuals cap al sud i 190 cap al nord– s'ha reactivat. De fet, mai ha cessat i, especialment, durant els períodes electorals "l'aigua per a tots" ha estat un argument central. Aquests dies s'han pogut sentir coses com les del conseller d'educació Alejandro Font de Mora que, a la seu parlamentària, va respondre a preguntes sobre l'alt nivell de fracàs escolar amb la frase següent: "Si hi hagués transvasament de l'Ebre això seria d'una altra manera. Mentre no ho faci el govern Zapatero poc podem fer...". En la llista de despropòsits, l'actual president del PP de Catalunya, Daniel Sirera, tampoc es va quedar curt i, fent una picada d'ullet al vidalquadris-me, va lamentar que la "Generalitat pugui atorgar subvencions a Acció Cultural del País Valencià i no pugui donar una gota d'aigua a la Comunitat Valenciana (sic)".

Aigua clara CINC PREGUNTES (I CINC RESPOSTES) SOBRE L'ABASTAMENT AL PRINCIPAT

EL MINITRANSVASAMENT A BARCELONA ES FARÀ AMB AIGUA SOBRANT DE TARRAGONA? No. S'aprofitaria una part de la concessió per a l'abastament del Camp de Tarragona de la Llei 18/1981 que no s'esgota a la tardor i a l'hivern. L'aigua, però, és a l'Ebre o als seus canals, no en dipòsits a Tarragona.

AL PRINCIPAT HI HA TRANSVASAMENTS EN CURS?

Evidentment que sí. Per una banda, el minitransvasament de l'Ebre a Tarragona: una concessió de 3,9 m³/s (se n'utilitzen 2,5 de mitjana) que representen 122 hm³ (79,5 reals) al cap de l'any. Serveix per abastar 71 municipis i 33 indústries –especialment la petroquímica de Tarragona. Per l'altra, el del Ter aprovat amb la Llei 15/1959.

PERÒ EL DEL TER, ESSENT UN RIU POC CABALÓS, DEU SER DE POCA IMPORTÀNCIA...

No. Al contrari. Tant en xifres absolutes com relatives és un transvasament excepcional. A la presa del Pasteral (la Selva) s'extreuen 8 m³/s cap a l'àrea de Barcelona i 1,6 m³/s cap al sistema urbà de Girona i la Costa Brava. La Llei de 1959 obliga que, almenys, restin 3 m³/s al riu.

ES COMPLEX? ES TRACTARIA D'UN CABAL ECOLÒGIC?

En absolut. Durant aquests darrers mesos s'han arribat a deixar tan sols 0,8 metres cúbics (24 novembre 2007) i s'ha incomplert la Llei. Així mateix, no es tracta d'un cabal ecològic. El 2006 l'ACA va aprovar el Pla sectorial de cabals, que indica que haurien de ser –segons l'època de l'any– entre 3,7 i 6,0. Cal tenir en compte, però, que no es tracta d'una Llei, sinó d'un Pla que s'ha d'implementar amb el consens de tots els usuaris implicats.

QUANTA AIGUA S'EXTREU DEL TER I A QUANTS MUNICIPIS I HABITANTS ABASTA? És una "incògnita" parcial. Les entitats ecologistes, polítiques i pàgines demanen que almenys es publiquin les balances hídriques. L'empresa pública Aigües Ter-Llobregat afirma que el 2006 va subministrar 230 hm³ a 92 xarxes municipals (el 2002 havien estat 258). Es tracta bàsicament de les conques del Llobregat, el Besòs, el Foix i –en menor grau– la Tordera i les rieres del Garraf i del Maresme. Cal tenir en compte que la xarxa creix cada vegada més. Per exemple, ara s'interconnectarà amb els municipis del Maresme Nord. Per tant, l'aigua del Ter abasta 4,5 milions de persones –a banda dels habitants de la pròpia conca i de la Costa Brava–, juntament amb els recursos hídrics propis del Llobregat, els aqüífers de la Tordera...

MÉS DADES: www.ccaait.com/ – observatoridelter.blogspot.com
www.gencat.cat/aca – www.ccbgi.org/ – www.atll.cat

» La Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) iniciarà el 18 de maig un nou període de mobilitzacions després d'aturar bona part de les seves lluites arrel de la derogació del Pla Hidrològic Nacional. La cita és a les 12 del migdia al Pavelló de Fires d'Ampostà, capital del Montsià. La Plataforma ha escollit el lema *Els transvasaments no són la solució* per aconseguir moure el màxim de gent possible i reivindicar una nova política de l'aigua que no comporti el transvasament permanent de l'Ebre cap a altres llocs i per denunciar el malbaratament d'aigua actual_

L'AIGUA // UN RIU POC CABALÓS QUE ÉS LA PRINCIPAL FONT D'ABASTAMENT DE CATALUNYA

El riu Ter, la història d'un transvasament oblidat

✉ Albert Ruhi i Vidal
Biòleg doctorand a l'Institut d'Ecologia Aquàtica (UdG).
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Ales comarques gironines –sobretot a la Selva, el Gironès i el Baix Empordà– hi ha dos problemes greus amb el riu principal, el Ter. El primer és el contrasentit que representa que un riu d'aquesta mida sigui la principal font d'abastament de la “Catalunya desenvolupada”, que es tradueix en més de cinc milions d'habitants. L'altre, que aquest greuge no hagi estat capaç de mobilitzar unitàriament –si més no fins ara– tots els sectors de la societat, tal com van aconseguir satisfactòriament a les Terres de l'Ebre amb l'oposició al Pla Hidrològic Nacional.

La manca de cabal afecta la qualitat de l'aigua

Si un riu –pel fet de ser riu– el primer que ha de fer és dur aigua, el maltractat Ter –que a data d'avui porta només 300 litres cada segon a Girona, mentre que, invariablement, cada segon les comarques de Barcelona se n'emporten prop de 8.000– potser no es pot considerar com a tal. Ha acabat esdevenint les sobralles d'un curs transvasat, l'excedent –concesional i no pas ecològic– que circula aigües avall dels embassaments –quan ja ha tingut lloc la derivació des del Pasteral– o el resultat de les aigües depurades que han tractat les estacions depuradores (EDAR's) –a Girona, es barreja pràcticament el mateix volum d'aigua provinent de l'estació depuradora amb el que circula, de manera natural, pel Ter.

Les conseqüències econòmiques són greus. La conca natural s'ha convertit en un espai de segona que veu com es prioritza l'activitat econòmica de fora d'aquesta zona –sector terciari, a les comarques barcelonines– per sobre de la de dins de la conca –primari, secundari o terciari del Baix Ter. Mentre els regants del Baix Ter no poden regar, aquest transvasament –que arriba a comarques tan

El riu Ter, prop de la ciutat de Girona

allunyades del Ter com el Garraf o l'Anoia– continua actuant impassiblement. Les implicacions socials tot just comencen a despertar-se, però el sobreexforç que s'ha estat demanant durant dècades comença a transformar-se en malestar.

Els efectes ecològics són els menys coneguts: un d'ells és la detracció del riu Ter

Les conseqüències ecològiques, però, potser són les menys conegudes: la detracció del riu Ter té lloc al tram mitjà del riu, quan el riu encara ha de fer la majoria de les seves funcions ecològiques. La manca de cabal afecta la qualitat de l'aigua, els petits abocaments –que normalment no tindrien gaire implicacions– queden magnificats, i la falta d'oxigen a l'aigua es generalitza i la comunitat animal i vegetal perd valor. Llavors es

produeixen grans invasions d'espècies exòtiques, com el cas de la falguera aquàtica Azolla, que –essent pròpia dels arrossars– ha trobat un lloc propici per establir-se i estendre's a les aigües estancades del riu Ter i ha cobert amb una capa opaca i densa tota la seva làmina. Els últims peixos autòctons estan amenaçats –com l'espínol o la bavosa de riu– i tenen problemes per tirar endavant, els ocells aquàtics que eren comuns a la zona ara són difícils de veure perquè el riu no té prou profunditat i no poden pescar-hi per alimentar-se. Ara mateix el Ter ni tan sols desemboca, ja que queda mort a unes desenes de metres del mar, davant d'una barra de sorra.

“El canal Segarra-Garrigues no abastirà Barcelona”

✉ Feliu Font
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El conseller de Governació de la Generalitat, Jordi Ausàs, va sorprendre tothom quan el 27 d'a-

Preguntes amb segona
Molta gent es pregunta si això és un transvasament moderat i on són els límits de la solidaritat territorial. Per què aquí es transvasa sense tenir mai en compte l'element ecològic? I, si bé la possible connexió de xarxes entre l'Ebre (CAT) i el Ter-Llobregat (ATLL) és un problema de calat nacional, l'abastament de Barcelona principalment a càrrec del Ter és un petit problema d'àmbit territorial? Més que els transvasaments en si mateixos, el que és injust des d'un punt de vista social, econòmic i ecològic no són, en realitat, els transvasaments excessius? Per què l'antitransvasisme oficial s'ha estat aplicant només a algunes conques i s'ha deixat el

transvasament del riu Ter en l'oblit, tot donant-lo per perdut?

Avui, probablement, el riu que més agonitza del Principat és el Ter i els perjudicats són els peixos, els amfibis, els ocells, la vegetació, els aqüífers, els regants amb aigua superficial o subterrània, els veïns de les ciutats i els pobles riberencs. És a dir, l'ecosistema del Ter, en sentit ampli. Davant d'aquest panorama, agreujat per la situació de sequera que vivim des de fa dos anys i mig, es palpa la necessitat d'un debat a fons, sense condicionants, que marqui un camí cap al compliment de les lleis. Si no, el resultat d'una mala planificació –agreujat per una sequera potser cada cop més recurrent i menys circumstancial– s'en durà molt més que l'aigua del riu. Hi serem a temps? ☎

bril va assegurar que el futur canal Segarra-Garrigues no abastirà d'aigua Barcelona. Les declaracions del Conseller es van conèixer el mateix dia que alguns mitjans de comunicació es feien

ressò d'un estudi francès que assegurava que el govern català tenia aquest canal com una de les eines bàsiques per portar més aigua a Barcelona en un futur proper.

» Un dels conflictes relacionats amb l'aigua més coneguts durant els últims anys és el que es va iniciar just al tombant de segle a la zona de Cochabamba, a Bolívia. Allà, seguint les consignes del Banc Mundial i del Fons Monetari Internacional, els governs local i estatal van aprovar la privatització de l'ús i el servei de l'aigua. Això va provocar unes restriccions molt dures i l'encariment del preu. Les protestes es van estendre per la zona fins al punt que van aconseguir anul·lar el contracte existent. No obstant això, les últimes notícies que es coneixen no són gaire esperançadores, ja que els tribunals bolivians podrien declarar il·legal l'acte d'anul·lació del contracte_

ENTREVISTA // **MANOLO TOMÀS, PORTAVEU DE LA PLATAFORMA EN DEFENSA DE L'EBRE**

“Els transvasaments tenen molta relació amb l'especulació”

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Alguns han assegurat que la vostra postura no és res més que un intent d'anar contra Barcelona?

En absolut. Nosaltres som conscients que s'està creant una confrontació entre territoris, que d'altra banda nosaltres no desitgem ni tampoc volem fomentar. La solució és tan senzilla com que no es facin transvasaments. Cal que, per una actuació puntual, no se'n facin d'estructurals. També cal que generem debat i, segurament, des del sud, fer pedagogia perquè la gent entengui el que nosaltres defensem.

Quins són els objectius de la manifestació del dia 18 de maig?

En primer lloc, mostrar l'oposició al transvasament al govern català. En segon lloc demostrar que existeix una alternativa viable i barata a

l'actual situació de sequera i, finalment, fer un toc d'atenció perquè es tingui en compte l'opinió de la gent de les terres de l'Ebre.

“Existeix una alternativa viable i barata a l'actual situació de sequera”

Quina és la vostra proposta?

Nosaltres ja hem fet arribar tres propostes a l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA). D'una banda, reduir el consum d'aigua del Llobregat destinada a l'horticultura i fer una inversió clara i forta a nivell informatiu perquè els ajuntaments, grans consumidors d'aigua, en redueixin l'ús. Només amb aquestes dues accions ja hi hauria prou

Manolo Tomás

Gustau Moreno

aigua, ara mateix, per superar el grau de sequera en el qual ens trobem i no hauríem provocat cap mena d'impacte. I la tercera proposta –que acabaria amb la confrontació territorial i amb la possibilitat del transvasament– és la

de la “depuradora de butxaca” per les aigües de l'aquífer de Barcelona, ja que actualment només se n'aprofita un 10 per cent. Només es trigarien dos mesos i seria una solució molt barata en comparació amb les propostades.

I per què creu que es proposa un transvasament?

Més enllà de l'argumentació de les administracions, cal que la gent sàpiga –també– que els transvasaments tenen molta relació amb l'especulació urbanística. L'aparició de la sequera ha generat moviments crítics als transvasaments arreu del país. Hi teniu alguna coordinació?

Des de fa unes setmanes estem treballant per constituir una xarxa ciutadana amb grups i persones de les comarques de Barcelona i Tarragona i les plataformes i entitats ja existents a les zones dels rius Ter, Segre i Ebre. Els objectius d'aquesta xarxa serien els de corregir la irracionalitat dels models actuals i buscar una veritable modernització de les polítiques de l'aigua. En definitiva, treballar per aconseguir que es faci un ús sostenible dels recursos i no polítiques mercantilistes.

ENTREVISTA // **NARCÍS ILLA, PORTAVEU DE LA COMUNITAT DELS REGANTS DEL BAIX TER**

“Estan sotmetent un sector econòmic a la misèria”

☞ **Directa Girona**
/girona@setmanaridirecta.info/

Quina és la situació actual dels regants del Ter?

És la situació final de l'espoli que està patint al riu. És a dir, si agafem les dades de la setmana passada del propi Departament de Medi Ambient, veiem que el riu Ter a Ripoll porta 17,27 metres cúbics d'aigua per segon i que a Girona en porta 0,82. Tota aquesta aigua o bé queda reservada als embassaments o bé ja es transvasa directament. Què passa? Doncs que, a causa de la mala planificació i la mala gestió, estan utilitzant el riu Ter de forma salvatge i això fa que no baixi aigua. A part de les conseqüències que això pugui tenir des d'un punt de vista ecològic (el riu s'està morint perquè l'aigua s'està embassant i hi estan sorgint espècies pròpies de llacunes), també hi ha la situació dels regants que aprofiten l'aigua del riu. No poden regar. Això vol dir que estan sotmetent un sector econòmic a una restricció d'aigua brutal. Els regants del baix Ter fa vuit mesos que no poden fer servir

l'aigua i la perspectiva és que durant els propers sis o set mesos tampoc la podran fer servir. Totes les plantes necessiten aigua per viure. Amb tot, estan sotmetent un sector econòmic a la misèria.

“Ho hi ha sequera, s'ha produït una situació temporal que passa cada 25 o 30 anys”

Quines propostes doneu a la versió que aviat hi haurà sequera?

No hi haurà sequera. La veritat és que a Catalunya està plovent. Hi ha llocs de Catalunya que tenen molta aigua. A l'Ebre hi ha molta aigua: al pantà de Mequinensa hi ha 2.100 hectòmetres cúbics d'aigua embassada, al Ter no. Hi ha sequera allà on neix el Ter, a les comarques del Ripollès i a Osona. És una situació

Narcís Illa

Toe

puntual. Sí, justament a les dues comarques que abasteixen el riu no hi plou. Però el seu cabal ha minvat a causa d'una mala planificació. Fa uns quaranta anys van basar tot el subministrament de l'àrea metropolitana de Barcelona en el Ter, però estava pensat per un milió i mig o dos milions de persones amb el consum d'aigua d'aquell moment. I això no té res a veure amb els cinc milions i mig o sis del consum actual que depenen del

Ter. És inconcebible, és un riu petit. No hi ha sequera, s'ha produït una situació temporal –que passa cada 25 o 30 anys– i, precisament ara, justament en aquestes comarques no hi plou. A Camprodon estan portant l'aigua amb cisternes. A la resta de Catalunya va plovent... És cert que en una quantitat més baixa que la mitjana, però la situació potser no és tan crítica com aquí.

Hi ha hagut casos en què l'administració ha pagat compensacions

pel transvasament als regants. S'ha donat aquest cas aquí?

No, mai. Com que és un tema de fa molts anys, l'administració no va oferir mai cap compensació. L'any 2005 el govern va oferir-ho, però els regants del Ter no han volgut mai els diners, sempre han volgut aigua perquè acceptar els diners és tancar les instal·lacions i el que volen ells és l'aigua i no tancar.

De les propostes a curt i a mitjà termini que hi ha –des de les desaladores als possibles transvasaments de l'Ebre o del Roine– quina d'aquestes possibilitats creieu que és la millor?

No ens correspon a nosaltres dir quina és la solució. Creiem que això és una decisió de l'administració, que ha de posar totes les opcions sobre de la taula, valorar-les i decidir quina és la menys dolenta o la millor de totes. El que sí que demanem és que hi hagi una resposta ja i que no descartin absolutament cap possibilitat perquè l'aigua és necessària. Hi ha hagut una mala previsió. Fa mesos que diem que no hi ha prou aigua i no han plantejat cap solució fins al darrer moment. ☞

h1>Impressions

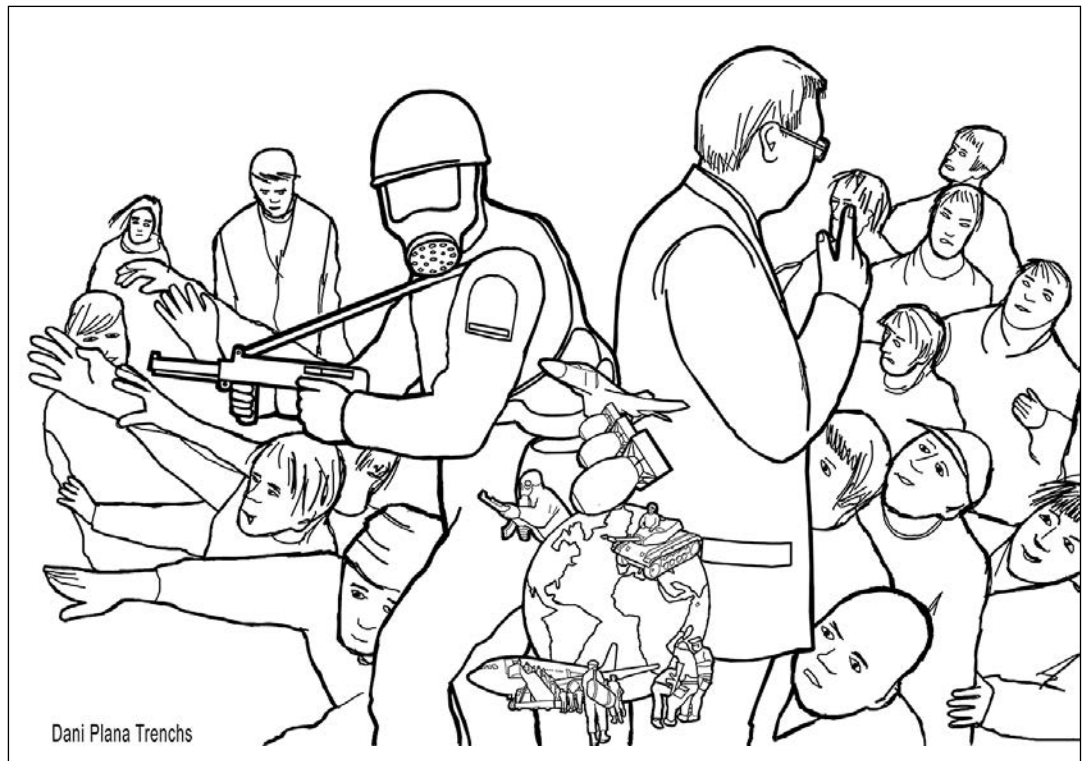
Raül Zibechi. Periodista

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Haití no és el Tibet: les misèries del doble discurs

Durant les últimes setmanes hem pogut veure com els grans mitjans i els governs conservadors del món han llançat una campanya contra els Jocs Olímpics arran de la repressió del govern de la Xina al Tibet. En aquest temps també hem vist com les esquerres llatinoamericanes i els mitjans progressistes han criticat amb energia el govern d'Alvaro Uribe per l'acció militar de Colòmbia contra un campament de les FARC en terres equatorianes. Aquests últims dies, la població d'Haití ha sortit al carrer per protestar contra l'escandalós augment dels preus dels aliments —que s'ha triplicat des del mes de novembre— i contra la presència de les tropes de la Missió de les Nacions Unides per a l'Estabilització d'Haití (MINUSTAH). La repressió ordenada pels

comandaments de la Missió fins ara ha provocat cinc morts i desenes de ferits. Tanmateix, els que s'esquincen les vestidures per la repressió al Tibet i bona part dels qui critiquen amb raó el govern d'Uribe, mantenen silenci davant dels crims a Haití. El doble raser de les dretes del món no és cap novetat ni pot sorprendre. Més encara, aquesta doble moral forma part de la cultura de les dretes. Dol, tanmateix, que les esquerres no tinguin el valor de ser conseqüents quan la repressió la protagonitzen les tropes de països governats per partits d'esquerra. En efecte, el gruix de les tropes de la MINUSTAH prové de països com el Brasil (1.211 efectius) —que, a més, comanda la missió—, l'Uruguai (1.147), l'Argentina (562) i Xile (502). Tots aquests països estan governats per persones que es diuen d'esquerres o progressistes. Aquesta presència militar *progressista* contrasta amb les brigades de salut que Cuba manté a l'illa. Comparat amb els quatre països del Con Sud que mantenen soldats a Haití, Cuba és un país pobre que —tanmateix— ha mostrat que l'ajuda humanitària es pot fer a favor dels pobles sense recórrer a la violència. Segons el president René Préval, els 400 metges cubans que estan a Cuba des de fa més de cinc anys "han atès 8 milions de casos i més de 100.000 operacions quirúrgiques, 50.000 d'elles d'alt risc". També destaca la cooperació en agricultura i pesca i el suport d'enginyers cubans a l'única planta haitiana que produeix sucre. Cuba va rebre 600 becaris haitians que estudien

Dani Plana Trenchs

El doble raser de les dretes del món no és cap novetat ni pot sorprendre. Dol, tanmateix, que les esquerres no tinguin el valor de ser conseqüents

a la Universitat de Santiago de Cuba.

Els metges cubans estan dispersos per tot el país, fins i tot a les regions més remotes. En contrast, Haití només compta amb 2.000 metges que, en un 90% dels casos, resideixen a la capital, Port-au-Prince. A les zones ateses per metges cubans la mortalitat infantil va caure de 80.000 a 28.000 nascuts vius i s'estima que més de 100.000 vides van ser salvades per l'ajuda cubana. Segons Préval, "el tipus d'ajuda que necessitem és com la de Cuba", fins al punt que asse-

gura que, per als haitians, "després de Déu hi ha els metges cubans". Per què Cuba pot enviar ajuda que salva vides i el Brasil i l'Uruguai —que tenen presidents que s'anomenen d'esquerres— envien bales i mort? La resposta és evident: Cuba és un país solidari que combat el capitalisme, mentre els països del Con Sud encoratgen les mateixes polítiques que estan afamant els haitians, entre elles l'expansió dels agrocombustibles a costa de la sobirania alimentària. Dol comprovar tant de silenci còmplice. Alegra l'esperit la

iniciativa del sociòleg peruà Aníbal Quijano i l'economista mexicana Ana Esther Ceceña de promoure un manifest per reclamar la sortida de la mal anomenada missió de pau d'Haití i una investigació independent dels assassinats comesos per la MINUSTAH que garanteixi el càstig dels responsables. Però el càstig polític que mereixen els nostres governants només podrà venir de la pressió dels moviments socials, per forçar-los a torçar el rumb neoliberal i trencar d'una vegada amb les polítiques funcionals a l'imperi.

Rosa Carbó. Sociòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

1968

J'aniversari de la revolta estudiantil del maig del 68 a França ens permet tornar a parlar de qüestions adormides o ignorades des de fa anys. Seria molt interessant conèixer la trajectòria seguida per aquells que van participar de la revolta estudiantil. D'aquelles persones que es van tancar a la universitat, que van escriure eslògans poètics als murs del barri Llatí, que van formar part de la construcció de nous valors.

Uns valors que, més o menys, estan totalment integrats, però que en aquella època van ser una convulsió. Va ser una època de liberalització davant els imperatius socials, de veure com els fills i filles de la societat francesa benestant es negaven a seguir la trajectòria

que se'ls imposava socialment. Precisament de la classe social que més garantia l'ordre i l'estabilitat del sistema emergia un jovent que es negava a seguir les normes establertes i que feia sacsejar el sistema.

Paradoxalment, quaranta anys més tard, aquell jovent ha passat a ocupar les posicions de poder que sostenen el sistema. Amb això s'evidencia la capacitat d'adaptació del sistema, ja que un moment convuls i inestable va derivar en una consolidació dels pilars que el sostenen.

Tot i això, l'any 1968 es van viure molts esdeveniments que han marcat l'època actual. La primavera de Praga i el seu final traumàtic va ser l'exemple que allò ja no se sostenia per enlloc.

Paradoxalment, quaranta anys més tard, aquell jovent ha passat a ocupar les posicions de poder que sostenen el sistema

Una part de l'esquerra ja no va poder ser més incoherent amb sí mateixa. La manca d'autocrítica, la tendència a l'autoritarisme en les seves organitzacions, l'ortodòxia i el dogmatisme, la tendència a les actituds messiàniques i la incapacitat d'analitzar els clars cursos van iniciar una crisi eterna que encara continua.

D'altra banda, l'aparició dels nous moviments socials com el moviment pels drets civils, el pacifista o l'ecologista i la nova empena del moviment feminista van fer reemergir uns valors que han anat situant-se a l'esquerra. A tots ells hi hem de sumar els novíssims moviments socials de la dècada dels noranta com el moviment zapatista i altermundialista, que han

afegit una forma de veure el món més global i realista.

Emergeixen noves oposicions al sistema, molt allunyades de les institucions que donen importància no només al fi, sinó també als mitjans per aconseguir-ho. És cabdal la democràcia (en els fets individuals i les actuacions col·lectives) i la necessitat d'anàlisis complexos que impliquin la ciutadania, no només els grans gurus o els pseudointel·lectuals orgànics que han de ser l'avantguarda dels moviments, segons antics apòstols que van crear la seva religió. De mica en mica, aprenem dels esdeveniments convulsos de la nostra història perquè ajuden a l'autocrítica. Tot i no haver viscut el 68, l'herència és evident.

Jaume Asens. Advocat

/opinio@setmanaridirecta.info/

Judici a Gestores Pro Amnistia: els defensors dels drets humans en el punt de mira

El judici que aquests dies s'està celebrant a l'Audiència Nacional contra els membres de Gestores Pro Amnistia i Askatasuna, organitzacions de referència en l'àmbit de la denúncia de violacions de drets humans i de la solidaritat amb els presos bascos, suposa una peça més del kafkià laberint del que forma part el macroprocés 18/98. La tesi garzoniana és coneguda: tots els grups vinculats a l'esquerra abertzale són, o estan destinats a ser, "apèndixs" de l'estructura d'ETA. Han estat creats, "fagocitats" o "colonitzats" per ella i responen a les seves directrius. La maquinària penal de l'Audiència, a partir de tal singular premissa, s'ha transformat en un gegant en contínua expansió destinat a il·legalitzar i clausurar, sota l'acusació de pertinença o col·laboració amb banda armada, tot allò que es troba per davant. S'han tancat diaris,

s'han prohibit agrupacions electorals, fundacions, partits i altres organitzacions polítiques i, fins i tot, s'han impedit manifestacions o reunions. Tot un Dret Penal de l'enemic propi de "temps de guerra", que persegueix ideologies en comptes de fets, inspirant-se en una vella i mai apagada del tot temptació totalitària: la idea que s'ha de castigar no pel que s'ha fet sinó pel que s'és.

En aquest context, no resulta estrany que la denominada "lluita contra el terrorisme" arribi també al recés dels defensors dels drets humans o als advocats de l'esquerra abertzale que han vingut denunciant aquesta involució. No fa molt, l'Audiència Nacional, en la pròpia sentència del sumari 18/98, deixava testimoniatge de particulars contra dos advocats, Jone Goirizelaia i Jose María Elosua, acusats d'injúries terroristes —delicte que, d'altra banda, no existeix en el nostre ordenament— per referir-se, en exercici de la seva llibertat d'expressió i dret de defensa, a les tortures patides pels seus defensats. Ara, en el mateix tribunal, s'acusa els advocats de Gestores Pro Amnistia de formar part del "front de macos" —presons— de l'organització armada.

Per aquest motiu, algunes associacions d'advocats com AED (Advocats Europeus Demòcrates) han vingut realitzant una labor jurídica d'observació, seguiment i denúncia d'aquests processos. En el judici de Gestores els advocats europeus han denunciat, entre altres qüestions, l'escorcoll de despatxos professionals d'advocats com Julen Arzuaga, membre de

Jordi Borràs

La tesi 'garzoniana' és coneguda: tots els grups vinculats a l'esquerra 'abertzale' són, o estan destinats a ser, "apèndixs" de l'estructura d'ETA

la pròpia AED, sense les garanties degudes al secret professional i a la confidencialitat de les comunicacions amb els clients. En una situació molt semblant, però malauradament no tan coneguda, es troba l'advocat Juanma Olarrieta, empresonat sota l'acusació de pertinença a banda armada per la seva activitat professional de defensa a Madrid dels presos de GRAPO.

Amb aquests i altres casos es posa en evidència, com ja apuntava la pròpia ONU en la seva resolució 53/144 del 1998, les dificultats i obstacles als quals s'enfronta la labor de

denúncia de maltractaments i tortures, fins i tot per part dels professionals del dret. Sostreure del silenci i invisibilitats aquests actes de barbàrie es converteix encara avui en dia en una titànica i autèntica feina de risc. A Catalunya, sense anar més lluny, recentment ho han pogut comprovar, de nou, els membres de l'Observatori del Sistema Penal de la UB als quals el Govern català ha prohibit l'entrada a les presons catalanes per a realitzar la seva labor d'investigació i seguiment dels maltractaments o tortures denunciades.

Les persones o organitzacions dedicades a la defensa dels drets humans i denúncia de les seves violacions són la base imprescindible sobre la qual es constitueix la confiança en els mecanismes específics de protecció dels ciutadans enfront de l'àrbitri punitiu. Aquí i arreu del món. La no comprensió d'aquest paper fonamental i la seva persecució pels aparells de l'Estat no són més que un altre signe inconfusible de la seva involució autoritària i pèrdua de legitimitat política.

Carme Ferré Pavia. Periodista i professora de Comunicació a la UAB

/opinio@setmanaridirecta.info/

Mitjans, entre la responsabilitat i el cansament

Fa pocs mesos, un segon atropellament de Renfe en una mateixa setmana hauria produït rius de tinta. Això és el que no va passar la setmana del 14 al 20 d'abril, amb dues morts a les vies. Després del llarg via *crucis* de les infraestructures, després de portades i portades de Rodalies i d'AVE, sembla que insistir més en el tema del tren fa mandra als mitjans. No fan saber que Renfe no indemnitza els retards, que diu que "la culpa és dels morts" [sic] quan els usuaris es queixen, mentre que el problema real és la falta de doble via a un tram entre Tarragona i la Catalunya sud.

Sovint ens cansem que només el tren o les eleccions o

la sequera ens bombardegen per ona, paper i pantalla; ens afartem de la propaganda electoral, de l'escot de Merkel o fins i tot de fets luctuosos, per massa repetits. Diuen que la insistència ens immunitza davant el dolor, que veure la guerra un dia i un altre ens la fa banalitzar i que matar gent als videojocs pot fer que no es valore la mort real en la seua justa mesura.

Però els mitjans es troben davant una paradoxa marcada: d'una banda, la responsabilitat de seguir els temes que enceten, d'explicar-nos els resultats d'allò que han destapat com a escandalós, de fer-nos saber si s'ha solucionat la fuga d'aigua de què ens informaven amb tant de

Es troben davant una paradoxa marcada: d'una banda, la responsabilitat de seguir els temes que enceten, de l'altra, la necessitat constant de sorprendre'ns

bombo. De l'altra, la necessitat constant de sorprendre'ns, d'entonar el no va més com si el món es reinventés cada dia.

Com a periodista i professora de periodistes he d'acceptar que mostrar la informació com a nova i engrescadora ens és necessari, que forma part del nostre argot més comunitari. També com a periodista i estudiant dels mitjans, no accepto que els temes crucials es deixen penjats, que no es rectifiqui mai de la vida, que sempre siguin les mateixes fonts, les mateixes veus i les mateixes fotos les que ens l'ensenyen.

El seguiment dels temes informatius és una mostra de la tasca del periodisme de qualitat,

però també ho és el tenir fonts pròpies, anar a buscar la veu dels implicats, contrastar la informació i ser plural. És cert que els valors compartits generen una agenda comuna, però no s'entén que mitjans amb molts recursos repetesquen tant els protagonistes i ens donen notícies que després deixen penjades.

Per entendre'ns: que més enllà dels Jocs Olímpics, ens expliquen com es viu al Tibet, que el tema de la crisi hídrica no s'assequi ens pocs mesos, que quan hi ha errors, a la mateixa pàgina surti quina era la informació correcta i que les agències no siguin l'única font d'uns periodistes que no toquen carrer.

Infestació

La ciutat de la por

➔ Ivan Miró

Tu recordes els camins per on s'arriba a la ciutat de la por? Recordes com les ombres tènues aparegueren, tímidament primer, i més tard empastifaren cada una de les molècules de l'aire? Tu recordes aquest procés que eclosionà amb la paranoia col·lectiva? Havíem viscut uns anys de foc, la presa de carrer rupturista i directa —així ens hi referíem, en aquests termes o alguns de similars. Havíem reinventat les places, havíem reconstruït el món sobre les desferres del passat industrial, li havíem injectat color, *passiórevolta*. Colonitzàvem l'espai de la metròpoli balbucejant: hi feiem gargots vitalistes. Okupàvem, per exemple, la plaça Catalunya i ens hi quedàvem a dormir, o bé entràvem als supermercats i ens reapropriàvem d'aliments per repartir-los, o bé saludàvem les primeres llums de l'alba, extenuats per balls quasi tribals en unes platges encara no prou perimetrades. Tu hi eres en aquelles festes, hi érem tots. I tots ens convertírem en agents d'un àcid devenir —perdérem força, actitud, coratge—, ens vam deixar enteranyinar en una individualitat autocentrada. L'osmosi amb l'ambient general tampoc era inevitable. No, tampoc era inevitable. Quin va ser el detonador que clausurà la ciutat que valia la pena habitar? O va ser una mena de llot finíssim, tan imperceptible que quan ens n'adonàrem ja hi teníem les cames enfangades? Tu recordes els camins per on s'arriba a la ciutat de la por? Els recordes? Potser no. Tanmateix, resulta una urgència epicèntrica —quasi nuclear— la tasca de deconstruir-los, desvectoritzar-los, sotmetre'ls a una exhaustiva exploració. Primer per pensar-nos, després per trobar-nos i embriagar-nos en un nou recomençar.

Un somriure per La Teixidora

Mercè Torà

Fa uns mesos em van presentar La Teixidora. És un centre social ocupat que es troba a Poble Nou i que tot just està començant a teixir. Quan la vaig conèixer, estava nua però amb moltes pretendentes per vestir-la. Aquest dijous vaig tornar-hi a anar a parar! Vaig tenir el plaer de gaudir d'aquell sopador muntat un dijous qualsevol, on en un racó encara es podien percebre detalls d'alguna activitat del dia anterior (o del mateix, no ho tinc clar!). Des de la primera trobada s'ha teixit molt! I per això escric, perquè vaig tenir la necessitat de dir-ho, de fer-ho saber. I sobretot, perquè no es deixi de teixir! Veure que La Teixidora s'està creant i crea, omple i anima a fer créixer més teixidors! Desitjar-vos un teixit etern al barri!

Berga: la CUP i l'Ordenança de Civisme

Natxo Romero i Herguedas

Aquesta ordenança es va començar a aplicar a Berga a partir de l'estiu de 2005. Tot i que durant els primers mesos d'aplicació va passar bastant inadvertida, la celebració d'un acte de protesta que va acabar amb 22 sancions imposades per l'Ajuntament va comportar el naixement d'una important resposta social de rebuig a les multes i, per extensió, a l'Ordenança. Alguns dels primers actes que es van fer van ser veritablement un èxit, tant d'assistència com d'impli-

cació, tot i que a mesura que passaven els mesos s'observava una tendència decreixent proporcionalment relacionada amb la cada vegada menor capacitat de treballar conjuntament de totes les entitats implicades en la denúncia. El mes de setembre es va fer el primer Ple en què es podien presentar mocions. Una de les que va introduir la CUP va ser l'abolició de l'Ordenança de *Civisme* de la ciutat. El nou equip de govern, però, abans de començar la sessió ens va presentar una esmena: ells es comprometien a intentar consensuar un nou text on es reformulés novament tot el seu contingut per, posteriorment, passar aquest nou redactat a la participació ciutadana i a retirar les sancions anteriorment esmentades. El dilema estava servit, ja que o bé optàvem per mantenir la nostra moció tot i saber que només la votaríem 2 dels 17 regidors (tots els altres

Sirenes o balenes?

Aurora Boreal
Gavà de Mar

Fa uns dies, en una ciutat de França, al cartell de l'aparador d'un gimnàs il·lustrat amb una jove espectacular, es podia llegir: "Aquest estiu vols ser sirena o balena?"

Diuen que una dona jove-madura, les característiques físiques de la qual no han transcendit, va respondre a la pregunta publicitària en aquests termes:

Benvolguts senyors: les balenes estan sempre envoltades d'amics (dofins, lleons marins, humans curiosos). Tenen una vida sexual molt activa, s'embarassen i tenen balenetes d'allò més tendres a les quals alleten. S'ho passen bomba amb els dofins afartant-se de gambes. Juguen i neden solcant els mars, coneixent llocs tan meravellosos com la Patagònia, el mar de Barents o els esculls de corall de la Polinèsia. Les balenes canten molt bé i fins i tot graven discos. Són impressionants i gairebé no tenen més depredador que els humans. Són benvolgudes, defensades i admirades per gairebé tot el món.

Les sirenes no existeixen i, si existissin, farien cua a les consultes dels psicoanalistes argentins perquè tindrien un greu problema de personalitat: "dona o peix?". No tenen vida sexual perquè maten els homes que s'acosten a elles, a més, per on? Així que tampoc tenen fills. Són boniques, és veritat, però solitàries i tristes. A més, qui voldria acostar-se a una noia que fa pudor de peixateria? Jo ho tinc clar, vull ser balena. PD: En aquesta època en què els mitjans de comunicació ens fiquen al cap la idea que només les primes són belles, prefereixo gaudir d'un gelat amb els meus fills, d'un bon sopar amb un home que em faci vibrar, d'un cafè amb pastes amb les meves amigues. Amb el temps guanyem pes perquè, acumulant tanta informació al cap, quan ja no hi ha més lloc, es reparteix per la resta del cos. Així que no estem grosses, som tremendament cultes. Des d'avui, quan em miri el cul al mirall pensaré: mare meva, que en sóc de llesta...

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info

o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

formen part dels partits que havien aprovat l'Ordenança per unanimitat el juliol de 2005), o optàvem per acceptar la proposta de l'equip de govern. O ens quedàvem al mateix punt de partida o ens arriscàvem.

Vam apostar per aquesta segona opció i, amb el vot de la CUP, el 3 d'abril es va aprovar la nova ordenança de Berga. Tot i que continuem posicionant-nos en contra d'aquest tipus de regulacions estem relativament satisfets pel resultat final de tot aquest procés ja que possiblement s'han aconseguit dos dels únics objectius assumibles, si tenim en compte l'actual correlació de forces polítiques al nostre ajuntament: retirar definitivament les sancions i transformar un instrument perillós en una eina molt més estèril i inofensiva.

Si fem una comparativa entre els dos textos veiem que s'han suprimit 16 articles i se n'han modificat més de 30. Per tant, estem parlant d'un canvi substancial respecte el que teníem.

Entre els 16 articles suprimits destaquem aquells que obligaven els ciutadans a la delació, normes que afectaven gairebé de manera exclusiva els col·lectius juvenils o d'immigrants, articles que limitaven l'ús de la via pública o altres d'absurds i a la pràctica inaplicables, com l'obligatorietat de ser solidari o la prohibició de poder estendre la roba als balcons.

Entre els modificats, remarcuem els articles dels quals s'ha eliminat el contingut que donava excessiva *màniga ampla* a les autoritats municipals, a causa de la seva absoluta ambigüitat, aquells que envaeixen l'esfera privada del ciutadà, o els que s'han hagut de rectificar per adaptar-los a la legalitat vigent.

Finalment, reconèixer que estratègicament ens hem pogut equivocar, que se'n ha pogut *colar* algun article, tot plegat és inherent al mateix risc. Ara bé, el que no podem admetre és que se'ns acusi despectivament i sense fona-

ments de perseguir les mateixes finalitats que els partits polítics convencionals, d'actuar amb mala fe i amb interessos foscos o de difondre, com estan fent certs personatges locals sense arguments de cap tipus, que la nova Ordenança és com l'anterior, amb l'únic objectiu d'aconseguir el descrèdit de la CUP entre la població.

Nosaltres, però, creiem que hem obrat correctament ja que fins que no siguem una majoria social suficient per soterrar definitivament aquestes ordenances, Berga serà la primera ciutat del país que haurà buidat de contingut un *corpus* legal enfocat clarament contra els sectors socials no hegemònics, haurà desactivat gairebé del tot la càrrega classista i estigmatitzadora i haurà neutralitzat la voluntat de voler normativitzar certs comportaments propers als valors dominants per il·legalitzar o criminalitzar aquells que són considerats molestos pel poder.

Així està el pati

Redada a Lleida

► Pàgina 10
Lleida ha viscut una redada protagonitzada per totes les policies de la ciutat que ha significat la presa del casc antic durant dos dies.

Per l'avortament lliure

► Pàgina 13
Arriben 400 noves autoinculpacions als jutjats de Tarragona. A Barcelona les autoinculpacions ja s'han arxivat.

Pena-multa de 20 dies

► Pàgina 16
Els tres veïns d'Esplugues que es van penjar tres dies de les 'tres torres' han estat condemnats a una pena-multa de 20 dies a tres euros.

TERRASSA // Els Mossos detenen i emmanillen en Franki a la porta de casa seva

El jove egarenc acusat d'ultratjar Espanya és a Can Brians II

Franki ha estat traslladat a Can Brians II i ja ha denunciat provocacions per part dels agents de l'autoritat

Albert Garcia

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

En Franki va ser detingut el 28 d'abril cap a les vuit del matí a la sortida de casa seva quan es dirigia cap a la feina. Dos agents de paisà dels Mossos d'Esquadra el van reduir i emmanillar just a la porta de casa. Després se'l van endur directament a la seu central de Sabadell —on l'esperava el Comissari de Terrassa— perquè a la ciutat egarenca el "coneix massa gent". Més tard van traslladar en Franki a Urgències de l'Hospital del Parc Taulí de Sabadell perquè li fessin un informe mèdic per justificar que el jove detingut no havia estat torturat a les dependències policials. La reacció dels metges va ser d'indignació, ja que a Urgències només s'atenen les persones que ho necessiten. "Només faltaria que ara haguessin de fer informes mèdics per dir que a la gent no li passa res". L'entorn familiar d'en Franki va conèixer la notícia de manera extraoficial i la va comunicar immediatament als companys i companyes i a l'advoca-

cada, que van començar una ruta per les comissaries dels diferents cossos repressius i institucionals. En aquell moment, però, el jove terrassenc ja es trobava de camí a la presó Model de Barcelona, on va ingressar a última hora del matí.

La família d'en Franki es va assabentar de l'empresonament de forma extraoficial a causa de la irregularitat de la detenció

La solidaritat no es va fer esperar i prop de 100 persones es van concentrar de forma espontània a les portes de la presó Model demanant la llibertat d'en Franki. Els Mossos d'Esquadra van enviar vuit

Un gran nombre de persones s'aplega davant la Model per donar suport a enFranki

Albert Garcia

unitats antidisturbis que van carregar indiscriminadament contra els joves. Durant la tarda el nombre de persones concentrades va arribar a ser de prop de 300. Victima d'una altra intimidació policial, la reivindicació es va portar fins la seu del PSC al carrer Nicaragua, que es volia ocupar com acció de denúncia i solidaritat. Finalment, però, aquesta ocupació no es va poder fer efectiva. El 28 d'abril la protesta es va traslladar a les portes de l'Ajuntament de Terrassa.

► Una jutgessa acusada de prevaricació

Maria del Prado García Bernalte, magistrada del jutjat penal número 2 de Terrassa, ha incomplert el protocol establert per la notificació oficial d'ingrés a presó. En primer lloc, la jutgessa havia de

comunicar oficialment que havia finalitzat la suspensió de l'execució de la sentència motivada pel recurs presentat davant del Tribunal Suprem. En segon lloc, havia de confirmar l'execució de la sentència de dos anys i set mesos de presó i, finalment, informar en Franki que disposava d'un termini de set dies per ingressar a la presó. No es va efectuar cap d'aquests passos, tot i que el jove terrassenc no ha deixat mai d'atendre cap requeriment judicial ni cap citació a comissaria.

Aquesta no és la primera vegada que Maria del Prado García Bernalte protagonitza un procés irregular. Actualment, existeix una queixa per prevaricació interposada per un advocat d'ofici davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra la jut-

gessa. El motiu de la queixa és que, enmig d'un judici, la jutgessa va indicar a la fiscal que augmentés la petició a l'acusat perquè *me lo quiero llevar por delante*. La frase és literal i està enregistrada perquè la jutgessa es va deixar el micròfon obert quan parlava amb la fiscal.

Cal recordar que la magistrada García Bernalte també porta el judici contra les 32 okupes del KORKIII —a les quals demanen fins a cinc anys de presó— que va ser ajornat fins la primera quinzena d'octubre. Durant la celebració de l'última sessió del judici, l'assemblea de detingudes va denunciar "una actuació prepotent, agressiva i d'imposició" per part de la jutgessa, que literalment va amenaçar que el judici es faria "fos com fos".

La reflexió

Contra la seva repressió, la nostra solidaritat

Solidaritat Antirepressiva de Terrassa

No podia ser d'una altra manera i els Mossos d'Esquadra ho sabien. Només podia ser mitjançant el segrest a l'estil mafios que es podien endur en Franki. Sembla ser que la jutgessa tenia l'ordre signada des del dia 23 d'abril, quan es va comunicar que no s'acceptava el recurs al Tribunal Suprem. Des del Departament d'Interior simplement esperaven, buscaven o improvisaven el moment i és

evident que sabien que el 28 d'abril començava la socialització de la campanya per frenar la presó imminent. D'aquí les presses i també els errors. Però el cas d'en Franki és una aberració judicial més: s'ha empresonat una persona sense proves. En unes declaracions prèvies, un agent va dir que li havien passat els noms dels joves en un paper. La policia no va reconèixer cap de les persones acusades i a les fotografies presentades no hi figuraven els acusats. El jutge i exfiscal militar Enrique Rovira del Canto va arribar a afir-

mar que el fet que ningú els veiés no volia dir que no cometessin els delictes. Després d'això, l'Audiència Provincial, el Tribunal Constitucional i el Suprem ratifiquen el que no es pot ratificar i fins i tot es rebutja un indult al Rei. Per rematar-ho, una jutgessa acusada de prevaricació i, ara, segurament un sistema penitenciari que "dispersarà" en Franki a una altra presó per allunyar-lo d'on no el poden allunyar. Tampoc oblidarem mai l'origen: els pèrits i els responsables de l'Ajuntament de Terrassa que volien reclamar els

vuitanta euros que valia la bandera espanyola i els quaranta que valia una ràdio dels policies locals. Aquests són els grans danys que porten a acusar d'atemptat a l'autoritat i desordres públics en Franki. Evidentment, no és només per una bandera.

Ara ja s'ha obert el camp per la "brunete mediàtica". El dia següent a la seva detenció l'edició digital d'Europa Press i de l'ABC parlava dels famosos *jóvenes antisistema*, La Razón diu que l'any 2002 els Mossos estaven a Terrassa (i acaben d'arribar el novembre de 2007!) i La

Vanguardia guanya el premi a la seriositat dient que empresonen en Franki per cremar una bandera.

En fi, la radiografia d'un sistema en el qual no ens faran creure. Volien una detenció silenciada i neta. No tindran un empresonament silencià i net. Considerem aquesta detenció i aquest empresonament com un intent d'agafar per sorpresa en Franki i el seu entorn polític i frenar la resposta popular de suport. Res més lluny de la realitat. **El 10 de maig a les sis de la tarda a la plaça Universitat de Barcelona.**

BARCELONA // DETENCIÓ IL·LEGAL

Els Mossos segresten durant 26 hores un professor de la URV

Higinia Roig

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Vint-i-sis hores detingut i engarjolat sense cap motivació. El professor de la Universitat Rovira i Virgili Manel Sanromà va veure, el cap de setmana del 26 i el 27 d'abril, com a les cinc de la matinada una dotació de Mossos d'Esquadra feia acte de presència a l'hotel de Barcelona on pernoctava per detenir-lo. Fins el 28 d'abril al matí –tot i que el 27 d'abril a les 12 del migdia els jutjats de Lleida ja havien certificat que no hi havia cap ordre contra ell– no va poder recuperar la llibertat, als jutjats de Cornellà, tot i que des del primer moment va reiterar la seva innocència. La titular del jutjat d'instrucció número 1 de Cornellà, Mercedes Arbós Marín, va prorrogar la detenció 24 hores més. Durant l'arrest el detingut va patir un atac d'ansietat i va haver de ser traslladat a l'ambulatori.

Durant l'arrest va patir un atac d'ansietat i va haver de ser traslladat a l'Ambulatori

El segrest del professor rau en un error present en dues fitxes del SIP (Servei d'Informació Policial) dels Mossos, amb número SIP-238552 i SIP-232552. La primera fa referència a una denúncia interposada pel mateix professor pel robatori d'un ordinador l'any 1999. La segona és una ordre de presó de l'any 2001 cap a una altra persona que té el mateix nom que ell i que, a més, aquell mateix any va comparèixer voluntàriament als jutjats per ingressar a la presó. És a dir, que l'ordre executada pels Mossos contra l'altre Manel Sanromà estava sense efecte des de feia set anys. El professor ha posat el cas en mans d'advocats perquè estudiïn les denúncies corresponents i per fer arribar el cas a l'Agència de Protecció de Dades.

Tot plegat torna a demostrar l'abast del sistema d'informació policial (SIP) de què disposen els Mossos d'Esquadra i la resta de cossos policials. La detenció de Sanromà en un hotel de Barcelona es deu al sistema de control rutinari de totes les pernoctacions en hotels que es produeixen a Catalunya, entre d'altres. Actualment el SIP dels Mossos ja processa informació i dades personals amb base informàtica respecte tots els ciutadans (SIP-PF), sobre les persones que han viscut processos judicials, han estat denunciades o han interposat denúncies, sobre els vehicles (SIP-VH), les visites a dependències policials (SIP-VIS) i, fins i tot, sobre els menors d'edat (SIP-PFMEN).

LLEIDA // TOTES LES FORCES POLICIALES PARTICIPEN EN UNA BATUDA

La policia assetja durant dos dies el centre històric de la ciutat

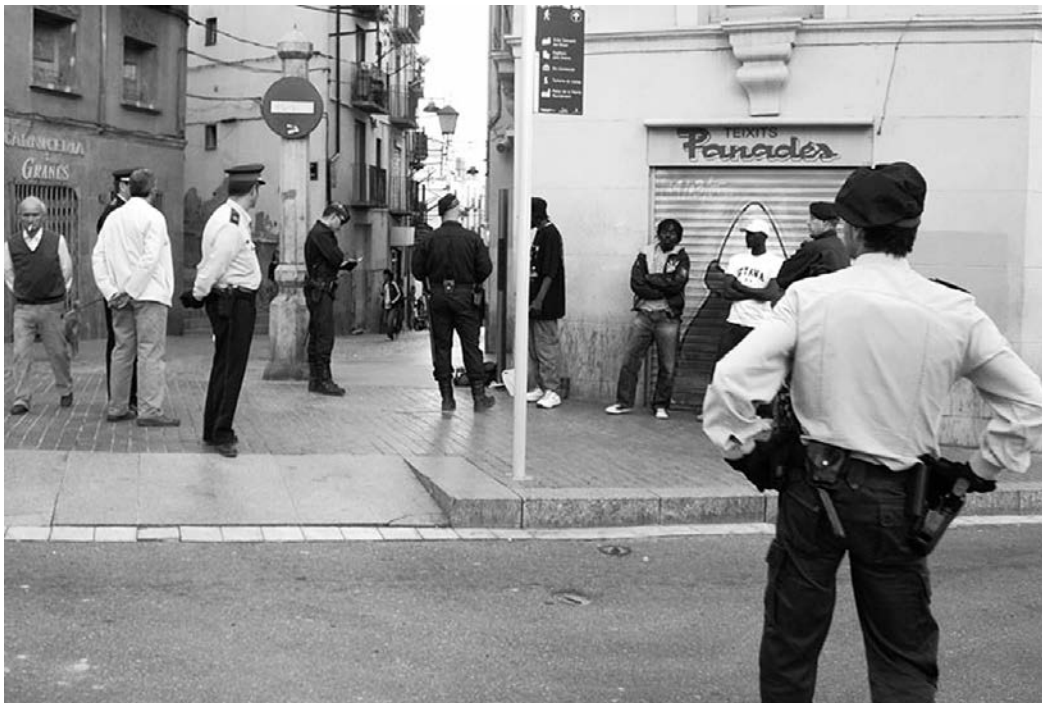
Directa Terres de Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

El centre històric de la capital de Ponent va viure el 25 i el 26 d'abril una de les operacions policials més grans dels darrers temps. Ha estat operada conjuntament per la policia espanyola, els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana. Hi han participat desenes de vehicles i més d'una quinzena d'agents de paísà, que han identificat i registrat les persones i els vehicles que hi circulaven. "Paran a todo dios. No puedes pasar por ningún sitio", va explicar un veí del barri. Les zones afectades són les places Cervantes, dels Gramàtics i del Dipòsit i els carrers Tallada, Cavallers, Panera, del Parc i Sant Martí.

La DIRECTA ha estat testimoni de la detenció de quatre persones, tres d'elles immigrades "sense papers". Segons la premsa local lleidatana la policia n'hauria detingut una desena, la majoria pel fet de no tenir la documentació d'estada a l'Estat espanyol. També haurien aixecat una vintena d'actes per tinença de drogues en petites quantitats.

Tot i que el ressò mediàtic ha girat al voltant d'una operació contra la immigració il·legal –i possiblement per aturar l'arribada de temporers a la campanya de la fruita–, aquest no és l'únic motiu que s'apunta davant un operatiu d'aquesta magnitud.

Els Mossos aturen, registren i demanen la documentació a diverses persones

Ariadna Nieto

Des de fa una quinzena d'anys, el centre històric de la capital ponentina està immers en un procés de transformació urbanística anomenat Pla ARI –Àrea de Rehabilitació Integral– que ha comportat una especulació ferotge. El consistori municipal hi ha jugat un paper cabdal a través de l'Empresa Municipal d'Urbanisme. Durant aquests anys, hi hagut nombrosos edificis que han caigut a causa del seu estat de

deteriorament. A més, s'hi ha concentrat un nombre important de població amb pocs recursos econòmics i dedicada en gran mesura als petits robatoris, la venda de drogues o la prostitució. Una part del veïnat, representat per l'Associació de Veïns Jaume I el Conqueridor, ha optat per exigir més mesures policials i repressives.

Es preveu que durant els propers mesos es duran a terme algunes de les grans operacions

urbanístiques que acabaran de transformar el barri: la implantació del Pla de Barris de la Generalitat de Catalunya, la futura conversió de l'antic convent del Roser en seu d'un Parador Nacional, la instal·lació d'un restaurant de luxe i d'un supermercat a l'antic mercat del Pla i la construcció d'un nou museu a la pista de futbol sala de La Panera. Possiblement aquests són els altres motius de pes que justifiquen aquest operatiu policial. ☐

BARCELONA // DIFERÈNCIES D'APLICACIÓ DE L'ORDENANÇA CÍVICA

L'Ajuntament 'posa una catifa vermella' als hooligans del Manchester

Higinia Roig

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Zona d'esbarjo, pantalles gegants, *spanish paella* i litres de cervesa a quatre euros al Moll de la Marina per acollir l'afició del Manchester United. Així és com l'Ajuntament

L'Ajuntament els va rebre amb una Ciutat Vella farcida de lavabos portàtils i un clima de permissivitat policial

de Barcelona va rebre els seguidors anglesos, amb una Ciutat Vella farcida de lavabos portàtils i un clima de permissivitat poli-

cial a la Rambla. L'Ajuntament també va imprimir 5.000 cartes de benvinguda, 5.000 fulls volants d'informació addicional i 5.000 fulletons sobre l'Ordenança del Civisme.

► 88.000 euros

La polèmica sobre el nou convit municipal i sobre qui "paga la festa" –en paraules del regidor de CiU Joaquim Forn– ha tornat a la palestra. L'Ajuntament addueix que ja s'ha comunicat per carta

amb el FC Barcelona per exigir que assumeixi part de les despeses. Dels dispositius similars, dirigits per la regidora de Seguretat Assumpta Escarp, només és té constància que la despesa municipal per rebre el Celtic de Glasgow va ascendir a 88.000 euros, 11.500 dels quals es van recuperar amb la venda de cervesa i paelles. És a dir, un total de 76.500 euros segons dades oficials. En aquella ocasió, al pavelló 7 del recinte firal de Montjuïc es va poder

seguir el partit gratuïtament en una pantalla gegant i l'Ajuntament va costejar l'actuació de grups de música escocesos i va instal·lar futbolins, billars, llits elàstics, un minigolf, un toro mecànic i un circuit de karts sense motor.

Aquestes mesures contrasten àmpliament amb les dificultats i les restriccions que imposa l'Ajuntament sobre l'espai públic a nombrosos col·lectius socials i amb el fet paradoxal que Barcelona només disposi de lavabos públics quan hi ha partit de Champions. En aquest sentit, la FAVB ha tornat a exigir els comptes clars i que els clubs de futbol assumeixin integrament la despesa. La FAVB també ha denunciat el doble raser i s'ha preguntat públicament: "Quan es produeixen fenòmens de *botellón* autòctons, festes joves autogestionades o festes populars que no tenen el vistiplau de les autoritats, ens muntaran una macroludoteca per les ciutadanes i ciutadans autòctons o n'hi haurà prou amb l'aplicació pura i dura de l'Ordenança?" ☐

SANT CUGAT DEL VALLÈS // ES MOSTREN PLAQUES, ESCUTS, GORRES I UNIFORMES

Els antimilitaristes i altres entitats critiquen una exposició policial

✉ **Ramon Vila**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat (CASC) i altres entitats del municipi del Vallès Occidental van criticar que el Museu de Sant Cugat fos l'escenari de la celebració del Dia de les Esquadres (dia de la policia de la Generalitat). L'acte va consistir en l'exposició de prop de 5.000 objectes policials d'arreu del món, propietat d'un policia local de Rubí, i en el lliurament de premis policials als diferents cossos de l'Estat espanyol. Per qüestions de protocol i del preu de les assegurances no hi havia armes de foc, però es podien trobar plaques, escuts, gorres, uniformes i altres objectes.

L'acte va costar uns 2.000 euros a les arques municipals i zero euros al Departament d'Interior

A l'acte hi van assistir els caps de les comissaries dels Mossos de la zona metropolitana Nord, però cap representant polític de pes. L'alcalde Lluís Recoder no hi va assistir "per problemes d'agenda" i va delegar la seva presència en el responsable de seguretat ciutadana de Sant Cugat, Xavier Martorell -membre d'Unió Democràtica de Catalunya-, que també ocupa un càrrec semblant al FC Barcelona i que anteriorment havia exercit càrrecs de responsabilitat a la policia de la Generalitat.

✉ Ciutat per la Pau

"Si Sant Cugat vol declarar-se Ciutat per la Pau aquest no sembla un bon camí", segons el sant-

La celebració dels policies al Museu-Monestir de Sant Cugat del Vallès

C. Maghiare

cugatenc i president de la Universitat Internacional per la Pau, Arcadi Oliveres. L'acte va costar prop de 2.000 euros a les arques municipals i zero euros al Departament d'Interior, tret d'unes hores repartides en tres persones dedicades a logístiques eventuales. L'encarregat de gestionar l'esdeveniment va ser l'Àmbit de Cultura de l'Ajuntament, fet que no va rebre de bon grat una part del seu personal. En principi l'acte s'havia de fer a l'Auditori, però finalment es va escollir el Museu del Monestir, un espai que compta amb algunes sales polivalentes on s'han fet obres de teatre, concerts de música de cambra o recollida de cartes del patge dels reis mags. ☎

La reflexió

La repressió no és cultura

✉ **Col·lectiu Antimilitarista de Sant Cugat**

Ja sabem que les armes només serveixen per intimidar, reprimir o matar. Sembla que de tot se'n pot fer cultura i que qualsevol col·lecció d'objectes és potencialment mostrable als museus o centres cívics. Doncs no! Amb la repressió no s'hi juga! El bel·licisme no és un valor cultural, és una lacra social. Nosaltres defensem un món sense injustícies socials on cadascú tingui les necessitats bàsiques cobertes i on hi hagi llibertat d'expressió. Un

món on no et reprimeixin, controlin, identifiquin o segregin pel fet d'anar a una manifestació. Volem una societat o no hi hagi forces de seguretat armades al nostre voltant, on cada cinc passos no haguem de topiar amb persones uniformades i armades que es creuen amb el dret de fer el que vulguin per l'únic fet de portar un uniforme (policia municipal, Mossos d'Esquadra o *segurates*), com va quedar prou demostrat fa pocs dies al nostre poble amb el trist espectacle d'un policia que, tot perseguint un venedor ambulat, va arribar a

treure la pistola al mig d'un carrer de vianants. Ens sembla totalment vergonyós que es faci una exposició d'objectes, uniformes, plaques i medalletes dels cossos armats i repressors. Més encara sabent que aquesta col·lecció també compta amb armament. Si aquesta exposició ha estat finançada amb diners públics i ha estat autoritzada pels responsables del Museu de Sant Cugat, si això és el que s'entén per cultura, exigim explicacions a l'Ajuntament del nostre poble i esperem que no torni a repetir un trist espectacle com aquest.

GIRONA // SE SOLIDARITZA AMB UN COMPANYY MALALT QUE NECESSITA UN TRASLLAT URGENT

Un jove gironí empresonat a Itàlia inicia una vaga de fam

✉ **Directa Girona**

/girona@setmanaridirecta.info/

Joan Sorroche, un veí de Sarrià de Ter que es troba reclòs a la presó de Poggioreale (Nàpols), va iniciar una vaga de fam el 14 d'abril en solidaritat amb un company pres al seu mateix mòdul. El motiu era denunciar els greus problemes de salut que pateix aquest company,

pels quals necessita el trasllat urgent a un lloc on pugui rebre el tractament adequat a la malaltia crònica que pateix. També vol denunciar les males condicions de vida existents als penitenciaris en mòdul d'aïllament (dutxes dos cops a la setmana, mala qualitat alimentària, restriccions de la comunicació). També destaca especialment que fa més de dos mesos que té el correu

escrit intervingut, sota l'argument que han de traduir les cartes que rep a l'italià. Aquest fet agreuja encara més la seva situació d'aïllament, tenint en compte que és l'única via de comunicació que té amb els seus familiars i amics. Al comunicat fet públic a l'inici de la vaga, denuncia els règims penitenciaris d'aïllament -uns "règims que estan fets per desmuntar la persona"- i

mostra la seva solidaritat amb "totes les persones preses que pateixen malalties cròniques o terminals". El jove de Sarrià va ser extradit a Itàlia el febrer de 2007 sota l'acusació d'associació subversiva -equivalent a pertinença a banda armada- per la crema de dos cotxes de l'empresa de trens italians. Aquestes accions contra la ferroviària italiana es van dur a terme com a pro-

testa per la col·laboració d'aquesta empresa en les deportacions d'immigrants. La sentència dictada el va condemnar a un any presó i l'octubre del mateix any Sorroche va sortir en llibertat condicional. Una nova detenció per fer pintades va fer que el tornessin a empresonar i, actualment, està complint sis mesos de presó en règim d'aïllament. ☎

BARCELONA // LES LLOGATERES DEMANDEN LA IMMOBILIÀRIA QUE LES SOTMET A 'MOBBING'

El cas d'assetjament immobiliari del carrer Enric Granados a judici

☞ Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Finalment, les veïnes del número 147 del carrer Enric Granados podran veure les seves demandes arbitrades per un jutge. Ara fa un any van anunciar en una roda de premsa oberta davant de la finca que havien presentat una contrademanda a la immobiliària i que anirien a judici. Contrademanda perquè la immobiliària les havia demandat prèviament per negar-se a deixar entrar els operaris a casa seva amb l'objectiu "d'apuntalar-la". Després de diversos mesos de vistes preliminars amb les dues parts, el judici comença el 30 d'abril.

El cas d'Enric Granados es remunta sis anys enrere —expliquen les afectades—, quan la immobiliària esmentada va comprar la finca. Des d'aleshores, la intenció de l'empresa ha estat aconseguir que els veïns abandonessin l'immoble ja que, com que es tracta de llogaters de renda antiga, el negoci no els resultava prou rendible. Almenys així ho entenen les afectades, que van exposar els motius de la seva demanda en una roda de premsa celebrada el dia abans que comencés el judici amb la intenció que "el fet tingués ressò". De les vuit persones residents afectades d'aquest edifici, només dues no donaran suport a la demanda, una d'elles per impossibilitat manifesta, ja que va morir fa poc. Val a dir que la pràctica totalitat d'afectades són

Afectats pel mobbing

Arnau Bach

dones, un fet destacat per una de les membres de la vocalia de dones de l'Associació de Veïns de l'Eixample esquerra com "una forma més de violència de gènere". "S'aprofiten de la indefensió de les dones que estan soles i són grans", assegura.

Entre les múltiples penúries que han hagut de suportar, les veïnes destaquen l'abandonament progressiu que ha sofert la finca, el mal estat de l'escala o el deteriorament del terrat —per on es filtra l'aigua de pluja cap als pisos. Però, el que és especialment escandalós és l'extracció dels sobrestres de més d'un dels pisos, feta intencionadament per la immobiliària abans que els propis veïns s'adonessin del perquè de tot plegat i amb el pretext d'unes obres de rehabilitació.

La propietat ha optat per la via de precaritzar l'edifici i les condi-

cions de vida dels seus residents precisament perquè l'Ajuntament concedís la declaració d'edifici en ruïna que els permetria fer fora els inquilins i enderrocar l'edifici o bé rehabilitar-lo completament. No obstant això, el consistori no va arribar mai a considerar-lo ruïnós i un jutge va desestimar el recurs presentat posteriorment per l'empresa.

Admesa a tràmit una nova querella criminal

D'altra banda, el 29 d'abril al matí va transcendir que un jutge havia admès a tràmit una querella criminal per assetjament immobiliari en una finca de Ciutat Vella. Aquest anunci se suma a les dues altres causes obertes d'assetjament immobiliari per la via penal durant els últims mesos. Aquests casos podrien ajudar a tipificar aquest tipus de

Edifici del número 147 del carrer Enric Granados

Arxiu

pràctica com a delictes, sempre que la propietat obtingui una sentència condemnatòria. Per ara, el jutge s'ha limitat a citar la propietat, a enviar els Mossos a

la finca per fer una inspecció ocular i a recuperar les denúncies presentades per diversos llogaters que havien estat arxivades. ①

BARCELONA // XERRADA SOBRE PERIODISME CRÍTIC PEL SEGON ANIVERSARI DE LA 'DIRECTA'

Complementaris i indispensables... uniu-vos!

☞ Pau Cortina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La pregunta l'haurà de resoldre cadascú perquè és probable que no tingui una resposta correcta ni excoent... Els mitjans anomenats alternatius han d'aspirar a ocupar algun dia el paper *indispensable* de les grans capçaleres de masses? O, ben al contrari, s'han de conformar amb poder esdevenir un complement de lectura apuntalat per un nombre limitat de lectors? Potser la grandesa de la qüestió resideix en el fet que ens fa qüestionar-nos, parlar, discrepar i, tot discutint-ho, decidir que sí, que no o que totes dues preguntes són correctes.

Ara per ara no hi ha acord sobre aquest punt i així es va posar de manifest durant el debat que van mantenir el 25 d'abril a la UPF

els ponents convidats a la xerrada sobre periodisme crític organitzada pel setmanari DIRECTA amb motiu del seu segon aniversari. Martxelo Otamendi, director de *Berria*, Jordi Garcia, director d'*Illacrua* i Xavier Giró, professor de periodisme —a aquestes alçades de la temporada company de viatge del setmanari—, van ser els escollits per dialogar i discrepar sobre aquesta qüestió i d'altres, sempre al voltant del paper del periodisme crític.

L'acte va engegar amb l'agraïment de Sergi Picazo, coordinador del llibre d'entrevistes *La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra*, a tots aquells que l'han fet possible i als molts lectors que ja el tenen. Picazo va reflexionar sobre l'oportunitat de publicar un conjunt d'entrevistes aparegudes a la contraportada de la DIRECTA durant dos anys, en el sentit que pot ser

una bona estratègia "per convèncer els no convençuts", aquells lectors potencials del setmanari que no han fet el pas de consumir "premsa alternativa".

*Otamendi:
"A Barcelona hi ha un públic potencial d'entre 30.000 i 40.000 persones per llançar una DIRECTA diària"*

Estirant d'aquest fil i davant d'una audiència reduïda, el professor Giró es va pronunciar. Per

ell el gran repte dels mitjans alternatius —"alternatius a qui?", es preguntava— és generar "un circuit de credibilitat amb els seus lectors" i abandonar l'auto-complaença i el "discurs axiomàtic". Per créixer, va dir, cal combinar un missatge creïble, que aportí proves i dades, amb l'absència del "sectarisme amb el qual ens automarginem".

Jordi Garcia va ser més contundent i va dibuixar un panorama mediàtic tan desolador com realista, en el qual els mitjans de comunicació estan esdevenint cada vegada més "entorns"; espais irreals en els quals —superant la funció clàssica informativa i d'entreteniment— la gent viu allunyada de la realitat.

En un to molt menys greu es va pronunciar el director de *Berria*, la tendència natural del qual a "passar" per Barcelona ha propiciat

que la ciutat comtal es conegui com *Martxelona* a la redacció del "seu" rotatiu. Després de presentar les credencials del mitjà, amb un capital inversor i humà que faria les delícies de qualsevol "alternatiu" de casa nostra, Otamendi va fer gala de sinceritat i sarcasme: "Dit això —va arrencar— o em feu fora d'aquí vosaltres o me'n vaig jo...". En acabat, va llançar una proposta irreverent, messiànica, quasi convincent. "A Barcelona hi ha un públic potencial d'entre 30.000 i 40.000 persones per llançar una DIRECTA diària. S'ha d'arribar al major nombre de gent possible. Si no ho feu vosaltres ho farem nosaltres".

No hi va haver temps per més i val a dir que a molts els va agradar poder marxar cap a casa amb aquesta darrera proposta, amb la dolça imatge que un altre diari de masses és possible. I a somiar! ①

ESTAT ESPANYOL // KOIPE, DIA I HACENDADO NOMÉS CERTIFIQUEN PART DE LA SEVA PRODUCCIÓ

El 90% de les marques d'oli avalades per Sanitat no s'han analitzat

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Cap de les grans marques d'oli de girasol comercialitzades a l'Estat espanyol volia aparèixer a les llistes de productes contaminats per hidrocarburs que han desencadenat la retirada d'aquest aliment de les prestatgeries de 500

Es tem un trasvasament de consumidors a altres marques

hipermercats, 14.000 supermercats i desenes de milers de petites botigues. Quan es va saber que el ministeri de Sanitat, dirigit per Bernat Sòria, publicitaria un llistat de les marques que no han estat afectades per la contaminació es va produir l'efecte contrari. Totes elles van pressionar per tal d'aparèixer com fos en aquest llistat. Un trasvasament de consumidors cap a d'altres

marques podia ser letal pels seus interessos empresarials. Amb una actuació a contrarellotge, Koipesol, Dia o Hacendado, marques amb una gran presència al mercat, van certificar alguns lots no contaminats davant el ministeri, però de la resta del producte actualment a la venda no en van poder certificar que la seva procedència no fos ucraïniana (país on es va produir la barreja de l'oli de girasol amb olis minerals, una actuació que, segons fonts de la Unió Europea, buscava una major rendibilitat econòmica de l'empresa exportadora). Aquestes pressions van aconseguir que el ministeri fes públic un llistat de 200 marques comercials que teòricament es poden consumir, però 184 d'aquestes no han pogut certificar que la totalitat dels seus lots distribuïts en el mercat estiguin lliures d'aquesta contaminació provinent d'Ucraïna. Això, a la pràctica, vol dir que una ampolla d'oli de qualsevol d'aquestes empreses pot estar o no estar contaminada, tan sols es pot saber si es consulta el número del lot imprès a l'etiqueta de l'ampolla amb

Un treballador d'un supermercat posa oli a les prestatgeries

els números dels lots certificats pel ministeri que consten a la web de Sanitat. Només hi ha 16 marques que han certificat la no contaminació de tots els seus productes actualment comercialitzats, es tracta de les que són manufacturades per Acesur (Coosol, Consum, Bonpreu i Sorli Discal), La Masia i Oleo Martos. Ni tan sols l'empresa Borges, que ha presentat la certificació

de més d'un centenar de lots i que va emetre un comunicat garantint la totalitat de salubritat dels seus productes ha pogut demostrar al 100 per cent que no estan contaminats.

Pastisseria industrial

La gran quantitat de productes que incorporen oli de girasol fa molt més complexa una radiografia completa d'on es troben cadascun dels

milers de litres que van entrar a l'Estat espanyol a través del Port de Barcelona. L'Agència Catalana del Consum n'ha localitzat unes 125 tones a una empresa de pastisseria industrial de Sils, al Gironès. De fet, va ser aquesta fàbrica la que va alertar les autoritats a través de la detecció d'hidrocarburs que van fer els seus sistemes de control. Els milers de tones de producte sospitosos també han arribat per carretera fins a Portugal, França i Itàlia, sense que cap control en detectés la seva insalubritat. Una afectació aguda de la salut per un consum puntual no està prescrita segons el ministre Bernat Sòria, però sí una afectació per un consum reiterat. Els olis minerals barrejats amb l'oli de girasol són de fet oli de cotxe, hidrocarburs. Sembla del tot provat que la introducció d'aquests components no va ser accidental, tot el contrari, es va tractar clarament d'un intent del que comercialment s'anomenaria "allargar" el producte. Aconseguir diversos milers d'oli de girasol complementaris per tal d'incloure'ls al pack exportador.

TARRAGONA // LA MOBILITZACIÓ DENUNCIA L'ASSETJAMENT QUE PATEIXEN LES DONES QUE HAN AVORTAT

El jutjat rep 400 noves autoinculpacions solidàries

Directa El Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Prop de 250 persones van acudir a la manifestació convocada el 26 d'abril pel Col·lectiu d'Homes i Dones pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït de les comarques de Tarragona, en coordinació amb la Campanya pel Dret al Propi Cos que s'està duent a terme a Catalunya i a tot l'Estat espanyol. A més de denunciar l'assetjament que estan vivint les dones que han avortat i els i les professionals a les quals s'han obert diligències judicials per haver practicat avortaments, la trobada volia manifestar la solidaritat amb les persones que s'han autoinculpat i que estan essent citades a prestar declaració als jutjats de Tarragona.

A Barcelona les autoinculpacions d'avortament ja s'han arxivat

De fet, a diferència d'altres ciutats com Barcelona, on les autoinculpacions han estat arxivades, ja fa unes setmanes que els jutjats número 3 i 6 de Tarragona han iniciat tràmits contra les persones de les comarques tarragonines auto-

La manifestació pels carrers de Tarragona

inculpades d'haver avortat o d'haver acompanyat una dona a avortar, els papers de les quals havien anat a parar a aquestes seccions. A la trobada del 26 d'abril hi van participar persones de Barcelona, Badalona, Reus i altres indrets de Catalunya que volien lliurar les seves autoinculpacions. La marxa

va recórrer la Rambla fins arribar al jutjat de guàrdia de Tarragona amb pancartes i cartells on es llegia *Jo també he avortat o És el meu cos, jo decideixo*. En total, es van entregar 400 noves autoinculpacions, que s'afegeixen a les 170 que ja s'havien lliurat fa dos mesos al mateix jutjat.

Durant la jornada es va llegir un manifest que recordava els principals objectius de la campanya: la modificació de la llei actual per tal que l'avortament surti immediatament del codi penal i es reconegui el dret de les dones de decidir, que l'avortament sigui una prestació sanitària normalitzada dins la sani-

tat pública i que es garanteixin els drets sexuals i reproductius de les dones, tot oferint mètodes anti-conceptius gratuïts i de fàcil accés i potenciant una bona educació sexual i reproductiva de les noies i els nois.

"Modificar la llei és una necessitat social i ho convertirem en una demanda social amb una mobilització", va manifestar una de les membres del Col·lectiu pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït. Les portaveus de la campanya van remarcar la necessitat d'aconseguir el suport social i de les professionals de la salut. En aquest sentit van destacar el pas important que ha suposat un comunicat recent de l'Observatori de Bioètica i Dret de la Universitat de Barcelona, que inclou entre les seves propostes que l'avortament sigui gratuït i estigui garantit dins de la xarxa de la seguretat social. En el transcurs de l'assemblea que es va celebrar per cloure l'acte i concretar noves dates i mobilitzacions, les membres de Ca la Dona —que donen suport tècnic a la campanya des de Barcelona i han estat facilitant assistència jurídica i assessorament a les persones citades— van explicar que el proper 10 de maig s'ha previst fer una trobada a Madrid on es començarà a treballar en la coordinació estatal d'una campanya de recollida de signatures per la despenalització de l'avortament.

Montse Aumatell

Crisi humanitària al nord del Líban (2)

El que veieu és el que queda en peu. Pràcticament res. Els quatre mesos de bombardejors amb artilleria *made in USA* de l'exèrcit libanès sobre el camp de refugiats palestins de Naher el Bared ha deixat aquesta ciutat convertida en sorra. Ara —gairebé un any després de l'inici dels combats— prop de 40.000 persones poden començar a tornar a casa seva. El que es veu en aquestes imatges és el que es troben les víctimes.

Els combats entre el grup sunnita Al-Fatah al-Islam —que alguns vinculaven a Al-Qaeda i amb base a Naher el Bared, però conformat per jihadistes que, a excepció del seu líder, no eren palestins— i l'exèrcit libanès es van cobrar la vida de prop de 200 militants islàmics i de 170 soldats libanesos, a més d'una quarantena de civils palestins. Les desenes de detencions administratives que es van produir fa gairebé un any encara continuen. Un dels arguments que utilitzava l'exèrcit libanès per detenir els presumptes militants d'Al-Fatah al-Islam que intentessin escapar-se amb els civils era tenir una marca vermella a l'espatlla: si la tenies i eres un noi jove t'acusaven d'haver portat penjat un fusell i et detenien. Així, durant mesos, desenes d'adolescents palestins van ser detinguts i molts d'ells encara no han estat posats en llibertat.

Per les famílies la tornada és dura. Troben casa seva sota les runes i han de reconstruir totalment les seves vides. Els comerços de la ciutat van ser saquejats i les cases i els cotxes cremats deliberadament per l'exèrcit libanès els dies posteriors a la fi dels combats.

Actualment algunes ONG internacionals —com l'espanyola MPDL, sota finançament d'ECHO (Ajuda Humanitària de la Comissió Europea)— intenten reconstruir alguns sectors del campament per poder facilitar la tornada dels milers de refugiats que continuen vivint en garatges al camp de refugiats veí de Beddawi.

Com a mínim, però, passaran dos anys més fins que allò que havia estat el camp de refugiats més pròsper de tot el Líban i amb un índex d'atur més baix torni a poder semblar una ciutat.

TEXT I FOTOGRAFIA:
Samuel Rodríguez

srodriguez.photo@gmail.com

MOLINS DE REI // REPRESSIÓ

Els jutjats posen fi a un altre CSO

✉ Xavi Martí
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El CSO El Eskondite, situat al carrer del Terraplé 33, es troba en perill de desallotjament. El 28 de febrer el jutjat número 7 de Sant Feliu de Llobregat va celebrar un judici civil per usurpació contra el Centre Social i va dictaminar el seu desallotjament. L'edifici on ara es troba El Eskondite es va okupar el setembre de 2007 i, des de llavors, s'hi han organitzat un gran nombre d'activitats i tallers. Destaquen diverses festes, concerts, campanyes reivindicatives o xerrades. Durant vuit mesos les persones d'El Eskondite han posat en funcionament una kafeta, una cuina, una biblioteca llibertària, un gimnàs i un estudi de gravació pels grups que necessiten espai. L'assemblea d'El Eskondite ha dit que "amb aquest desallotjament es vol posar fi a un dels pocs espais culturals del poble" i que "a Molins no hi ha ni casal de joves ni llocs on fer concerts ni locals d'assaig, però sí que hi ha dos camps de futbol de gespa artificial". Aquest CSO pot patir el mateix final que d'altres centres desallotjats al poble anteriorment, com La Fede o El Parada. La data del desallotjament d'El Eskondite encara no s'ha fixat.

BARCELONA // OKUPACIÓ

Un nou casal per a Sarrià

✉ Francesco Pradeiro
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'assemblea de Joves de Sarrià, Esberla, va alliberar un espai situat al carrer Cornet i Mas número 9 la nit del 24 d'abril. El domicili havia estat una oficina d'interiorisme i fa quatre anys que està en desús.

Aquesta okupació continua el procés iniciat amb la Fusteria —el Casal Popular de Joves de Sarrià desallotjat fa menys d'un any i situat a pocs metres d'aquest altre local—, que actualment s'ha convertit en un solar ple de runa. Les bones relacions veïnals que sempre hi va haver a l'antic local han fet que les veïnes s'apropin a la nova okupació per donar mostres de suport.

L'elecció de l'espai no és casual. La majoria dels pisos de l'edifici estan buits i no hi ha cap explicació aparent, ja que resulta força difícil conèixer la propietat legal real de tot l'edifici. Amb tot això, ja s'han començat les tasques de rehabilitació de l'espai, amb la intenció d'obrir-lo al barri el més aviat possible, tot i que encara no s'ha fixat una data d'inauguració. Aquest espai neix amb la il·lusió de ser un punt de trobada on es facin activitats pel veïnat i on els diferents moviments veïnals de protesta es puguin autogestionar, tot enfortint la seva lluita dins el barri de Sarrià.

VALLÈS // ES TRACTA D'UN PROJECTE QUE DATA DE L'ANY 1970

L'autovia Interpolar amenaça l'espai natural de Gallecs

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'espai rural de Gallecs i altres espais naturals de la plana vallesana estan amenaçats pel projecte d'autovia Interpolar del govern català. És per això que —des de fa 30 anys— diferents persones i entitats es mobilitzen per la seva preservació. Es tracta d'un projecte de

Els grans interessats en aquest vial són les cambres comercials i els polígons industrials

l'any 1970 que permetia la creació de ciutats a causa de l'augment de la immigració a Barcelona. El 1972 es van expropiar 1.470 hectàrees de terres i cases afectades —una xifra que suposava la meitat de

Camí Verd del Vallès al pas per Bellaterra

Anna Valls

l'espai de Gallecs i que substituïa els terrenys per carreteres, indústries, autopistes, camps de tir, pisos i d'altres instal·lacions. Amb la fi del franquisme, el projecte es va paralitzar i l'any 1977 centenars d'ecologistes van ocupar les cases abandonades de la zona per defensar millor l'espai rural. El 1992 va revifar la lluita en defensa de Gallecs i darrerament s'han organitzat caminades reivindicatives per conèixer el traçat d'aquest vial i exigir la seva retirada.

Interessos comercials

La Interpolar seria una via de recorregut paral·lela a l'AP7 i al projecte del Quart Cinturó des de Montmeló fins a Castellbisbal que connectaria els polígons industrials del Vallès i canalitzaria bona part del trànsit pesat de camions. Actualment, aquest vial està dins del pla de carreteres de Catalunya i preveu un trànsit de 100.000 vehicles diaris. És per això que els grans interessats en aquesta infraestructura són les cambres comer-

cials i els polígons industrials existents —Can Sant Joan a Sant Cugat o Can Rabella i Santiga a Barberà— i els previstos —Sant Pau de Riu Sec a Sabadell. Per exemple, l'empresa Ikea assumeix part del pressupost del tram que passaria per Sant Cugat i pel seu futur centre. Les entitats crítiques afirmen que "en cap cas serà un profit per la mobilitat i l'equilibri de nuclis urbans com Bellaterra, Barberà o Parets del Vallès, que seran dividits per aquesta autovia".

El treball d'homes i dones

L'espai natural de Gallecs encara està esperant protecció, però la Generalitat no mostra cap voluntat real de fer-ho, tot i la propaganda feta en aquest sentit. La riquesa natural de Gallecs prové de l'activitat de generacions de dones i homes que han anat modelant l'espai i l'han convertit en un mosaic de conreus, boscos, hortes, rieres, cases i masies que ha esdevingut un indret amb molt interès cultural i amb una gran biodiversitat. El traçat de la via Interpolar tallaria el corredor biològic entre Sant Llorenç i Collserola. ☐

ESPLUGUES // REPRESSIÓ CONTRA LA LLUITA QUE S'OPOSA AL PLA CAUFEC

El jutjat condemna els tres veïns que es van penjar de 'les tres torres'

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El jutjat número 1 d'Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) ha condemnat a 20 dies de pena multa (a tres euros al dia) els tres veïns del poble que el maig de 2007 es van penjar d'un edifici ("les tres torres") a 50 metres d'alçada durant tres dies per denunciar els responsables del projecte urbanístic conegut com a pla Caufec i per recolzar la setmana de lluita en defensa del territori, anomenada *Està tot fatal*. La vista pública del judici de l'1 d'abril no va ser oberta al

La jutgessa no va voler visionar un vídeo dels fets jutjats

públic, ja que els agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra impediè l'entrada a l'edifici i ni tan sols els familiars van poder presenciar el judici. Ja dins la sala, la jutgessa no va voler veure els documents que expliquen la il·legalitat del pla Caufec i la campanya de persecució policial que pateix el col·lectiu que s'hi oposa. Tampoc va voler visionar un vídeo dels fets jutjats. Aquesta condemna significa una multa de 60 euros a cadascuna de les tres persones més les despeses judicials, l'impa-

Acció a 'les tres torres' dels activistes contra el Pla Caufec

Arxiu-Edu Bayer

gament de la qual pot implicar l'ingrés a presó durant deu dies.

Altres judicis

El 29 d'abril s'havia de celebrar el judici contra les 22 persones acusades de desobediència després de participar en una acció, el novembre de 2007, que consistia a aturar les màquines excavadores que malmeten la muntanya de Sant Pere Màrtir per desenvolupar el pla Caufec-Porta BCN. El jutjat no va citar totes les perso-

nes encausades i la data s'ha ajornat per segona vegada.

Encara queden diversos judicis pendants per accions contra el pla Caufec. Un és el judici als sis acusats de manifestació il·legal, danys, desordres públics i delictes contra la seguretat del trànsit pels fets de la manifestació de l'octubre de 2007, durant la qual centenars de persones van desmuntar les obres del projecte especulatiu. Quatre persones esperen data de judici per una acció duta a terme el maig

de 2007 que va consistir a encadenar-se al balcó de l'Ajuntament d'Esplugues. Aquell dia, els Mossos d'Esquadra van serrar la barana del consistori i l'alcalde va ser regada amb aigua. Els càrrecs imputats per la policia són de desobediència, desordres públics i atemptat a l'autoritat. També queda pendent de resolució una sentència que implicaria l'ingrés a presó d'un veí d'Esplugues per no mostrar la documentació a la policia durant un acte al carrer. ☐

COLLSEROLA // ACCIÓ EN DEFENSA DE L'ALZINAR

Els ecologistes segresten l'avió del Tibidabo

✉ Oriol Matadepera
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un grup d'ecologistes va ocupar durant una hora i mitja l'avió del Parc d'Atraccions del Tibidabo (Barcelona) el 26 d'abril per denunciar la tala d'unes alzines centenàries per instal·lar una nova muntanya russa. Denuncien que la tala només la defensa el bipartit municipal i que –tot i el qüestionament social evidenciat durant els darrers dies– les obres han continuat i, a més, hi

ha entrat una grua enorme per arrencar més alzines. Més de 30.000 signatures i 230 entitats de tota mena recolzen una protecció real de Collserola que no contempli la desaparició d'aquest ecosistema únic al vessant soler de la serralada. D'altra banda, un informe jurídic encarregat per CiU conclou que el govern està obligat a acatar allò que aprovi la majoria del ple municipal, en aquest cas, la paralització de les obres i la desestimació del projecte de muntanya russa.

SANT BOI DE LLOBREGAT // DEFENSA D'UN ESPAI CULTURAL CENTENARI

L'Ateneu Santboià en mans de la constructora

✉ O. M.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les habitants de Sant Boi es van llevar el 28 d'abril amb dues persones en cadenes amb un tub de ferro a les portes dels despatxos del Departament de Disciplina Urbanística. L'acció la reivindicava el col·lectiu que ha okupat l'Ateneu Santboià per evitar el seu enderroc i l'especulació urbanística que l'assetja. Aquest edifici centenari, símbol de la cultura popular al poble i a la comarca va ser

okupat fa uns anys després d'una subhasta pública, la validesa de la qual ha estat pendent d'un recurs judicial al Tribunal Suprem. Les dues persones han donat per acabada l'acció vuit hores després denunciant "la manca de transparència en la informació institucional i la situació d'indefensió en la que deixen la memòria recent i els projectes que intenten construir una realitat diferent". La mateixa tarda es va conèixer la sentència favorable a la constructora que té la propietat de la finca.

BARCELONA // TERRITORI

Es presenta l'avantprojecte del Pla Territorial Metropolità

✉ Ramon Vila
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament de Política Territorial ha presentat l'Avantprojecte del Pla Territorial Metropolità de Barcelona per sotmetre'l a informació pública durant tres mesos. El Pla Territorial Metropolità de Barcelona comprèn el territori que abasten les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Garraf, el Maresme, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental, amb una superfície de 3.236 quilòmetres quadrats repartits entre 164 municipis. El seu responsable és el secretari per a la Planificació Territorial i membre del PSC, Oriol Nel·lo. El Pla territorial Metropolità estableix actuacions diferents respecte els espais oberts, els assentaments urbans i les infraestructures de mobilitat. Dues infraestructures que compten amb una important oposició popular i que el Pla Territorial avala són el túnel d'Horta i la Ronda Nord o la Ronda del Vallès (Quart Cinturó). És per això que el document genera conflictes interns dins el tripartit, ja que les seccions locals d'ERC o ICV qüestionen el paper de les seves direccions nacionals, que no planten cara a les propostes del PSC.

ALACANT // ELS PARTICIPANTS DEL TREN JAUME I BLOQUEJATS A XÀTIVA

'Quan el mal ve de Renfe'

✉ Lluç Salellas
/redaccio@setmanaridirecta.info/

És una simple casualitat que hi hagi una avaria a la catenària i que els operaris tardin tres hores i mitja a arreglar-ho si els afectats viatjen a Alacant per defensar la unitat lingüística i territorial dels Països Catalans? Aquesta era una de les preguntes que es feien els milers de manifestants que el 26 d'abril van recórrer els carrers d'Alacant durant la celebració de la Diada del 25 d'abril al País Valencià, després que 350 persones es veiessin immerses en una "aventura" d'aquestes característiques. Els participants del tren Jaume I –que va travessar els Països Catalans des

Manifestació pels carrers d'Alacant

humor– van decidir obrir les portes del tren i baixar a les vies tot buscant d'una mica d'aire, ja que dins el vagó la temperatura era cada cop més elevada. Una calor que molts dels viatgers, especialment les persones grans, van haver de suportar a l'interior dels combois a causa de les dificultats que hi havia per baixar del tren. En algun moment molts dels participants es van desesperar, especialment després de saber que els tècnics van haver d'arribar caminant des de Xàtiva perquè Renfe "no tenia capacitat" per dur-los fins a l'avaria.

Un cop el comboi es va posar en marxa, però, el bon ambient va

incrementar de nou amb tota mena de comentaris sarcàstics. Alguns xisclaven, *Jaume I hauria arribat abans*. Altres, emulant la dita de la derrota d'Almansa de l'any 1707 i en un to més seriós, asseguraven que avui dia "el mal ve de Renfe i, en general, de la manca d'inversió que hi ha hagut als Països Catalans durant els últims anys".

► **Manifestació multitudinària**
L'acte central de la jornada va ser la manifestació que va recórrer els carrers d'Alacant i que va aplegar prop de 20.000 persones segons l'organització. A capdavant de la marxa hi havia els

blocs encapçalats per Acció Cultural del País Valencià, amb la col·laboració d'Òmnium i de l'Obra Cultural Balear, que reivindicaven el dret a la llibertat d'expressió al País Valencià i el retorn del senyal de TV3 al sud del país. Més endarrere i passats els diferents partits polítics que hi van assistir, hi havia els blocs de l'esquerra independentista, que van reunir prop de 4.000 persones. En aquest últim bloc, el manifest feia referència als 301 anys d'ocupació espanyola i a la necessitat de continuar treballant per bastir uns Països Catalans lliures, socialistes i absents de patriarcat. ①

ALACANT // FEIXISME

Un home apunta les manifestants amb una pistola

✉ Xavi Martí
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La manifestació que es va fer del 26 d'abril a Alacant per recordar la batalla d'Almansa i reclamar la llibertat del País Catalans va recórrer els carrers de la ciutat de forma pacífica. Quan la comitiva va arribar al Mercat de la ciutat per girar cap a la plaça de Bous, un home de prop de 60 anys, des d'un primer pis que llua una bandera espanyola, va apuntar les manifestants amb una pistola. Davant aquest fet, els nombrosos efectius de paisà i d'uniforme de la policia espanyola que vigilaven la manifestació no van fer res. L'home no va ser identificat ni detingut i, quan les manifestants van protestar per aquest fet, la resposta de la policia va ser: *Iros rápido y así no estaréis en la línea de fuego*. Alerta Solidària va qualificar l'acció de l'home "d'especialment greu" per les conseqüències que podria haver tingut i va manifestar que estan estudiant "la possibilitat d'interposar una denúncia contra aquest individu". L'organització antirepressiva també va denunciar "la passivitat policial" i "l'habitual actitud xulesca i prepotent de la policia vers els independentistes". Alerta Solidària va advertir que un cop més "es demostra la impunitat amb la qual els feixistes poden actuar arreu del País Valencià" i que el fort dispositiu policial "només volia criminalitzar els independentistes".

Els viatgers van haver de suportar la calor a l'interior dels vagons durant més de tres hores

de Barcelona fins a Alacant– van viure una situació d'allò més estrambòtica quan es van quedar aturats durant més de tres hores a dos quilòmetres de Xàtiva, al bell mig del no-res, a causa d'una avaria ferroviària. Davant d'això, els viatgers –que van anar augmentant la seva indignació a mesura que passava el temps, tot i que no van perdre mai el bon

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ARGENTINA // ELS MÈTODES ANTISINDICALS DE CIRSA A L'AMÈRICA LLATINA

Fora de joc

Col·lectiu Devenir

/Buenos Aires (Argentina)/

El Casino de Puerto Madero és una de les joies de la corona de l'imperi de la terrassenca CIRSA a l'Amèrica Llatina. Al seu web, l'empresa dels germans Lau explica que ofereix "més de 700 màquines escurabutxaques d'última generació" i "1.300 taules de joc", a més de serveis d'aparcament, transport, bars i restaurant "amb la millor qualitat a qualsevol hora del dia dels 365 dies de l'any". Tot això ubicat a la nau Estrella de la Fortuna: "Una rèplica dels vaixells casino que recorrien el riu Mississipí a finals del segle XIX". Situat al Port de Buenos Aires, aquest casino és, segons els seus propietaris, "símbol del desenvolupament urbanístic" de la ciutat.

Aquest casino és "símbol del desenvolupament urbanístic" de la ciutat

Darrere aquesta façana de luxe i ostentació, però, s'amaga una crua realitat relatada per Sebastián Danzelsbacher, de la Comissió de Premsa de l'organització 901, a la revista *Devenir*.

La història de Danzelsbacher comença el 1999, quan CIRSA obre el Casino de Puerto Madero. "Durant quasi sis anys –relata– vam ser fustigats per l'empresa i el sindicat, acostumats a treballar amb por als acomiadaments injustificats i patint una persecució sindical terrible". El cap d'any de 2006 va succeir un fet que va fer vessar el got, quan no van deixar parar els treballadors ni durant les dotze campanades que marquen l'inici de l'any.

Acció sindical autònoma

Llavors, l'organització 901, clandestina en aquells moments, va presentar al Ministeri de Treball una demanda, amb el suport de 700 signatures, per poder tenir delegats propis, doncs consideraven que això no era possible a través de l'únic sindicat legalitzat fins aleshores, el Sindicat de Treballadors de Jocs d'Atzar – ALEA-RA. Es va enviar una carta al sindicat i a l'empresa, i encara que aquesta darrera va assegurar que no faria res, doncs era una qüestió estrictament sindical, al cap de pocs dies va acomiadar les tres persones que havien presentat la demanda al Ministeri.

Des d'aquest moment els esdeveniments es van precipitar i el 9 de gener de 2006 es va produir una primera aturada que va aconseguir

Berta Alarcó

Protesta dels treballadors i treballadores del Casino de Puerto Madero

la reincorporació dels tres acomiadats. Havia nascut l'Organització Independent de Treballadors 901.

A finals de febrer s'aconsegueix forçar la celebració d'eleccions dins l'empresa, guanyades àmpliament pels delegats del nou col·lectiu, però aquí no van acabar els problemes dels treballadors del casino. Després de convocar una assemblea, l'empresa va elaborar una llista amb 170 persones que eren acomiadades amb l'argument que havien arribat tard. La raó del retard era precisament l'assistència a la reunió.

"La força dels treballadors era que si tocaven un els tocaven tots i això era intocable"

Una nova aturada va aconseguir-ne la readmissió i va ser llavors quan CIRSA "es va adonar que la força dels treballadors era que si tocaven un els tocaven tots i que això era infrangible" explica Danzelsbacher.

Més tard es van iniciar les lluites per reivindicacions salarials amb una vaga per aconseguir que les propines es repartissin entre els treballadors, doncs aquest era l'únic casino de CIRSA arreu del món

on les propines de la clientela se les quedava l'empresa. També es va aconseguir millorar el conveni en altres punts, com un descans corresponent al temps treballat, drets de maternitat, categories, etc.

Comença la guerra bruta

La resposta de la multinacional catalana va ser contundent. El maig de 2007 tanquen el casino durant 40 dies amb l'excusa que hi havia una vaga del Sindicat d'Obrers Marins Units (SOMU). Per la mateixa època, l'empresa Casino Club comença a treballar en societat amb CIRSA. Aquesta empresa és propietat de Cristóbal López, amic de la família Kirchner i famós per les seves brutals pràctiques antisindicals.

El mateix dia de la reobertura de Puerto Madero, un escamot del

SOMU entra al menjador del casino i apallissa tots els treballadors presents. L'acció compta amb protecció policial i cap mitjà de comunicació es va mostrar interessat en publicar la notícia.

A partir de llavors és quan es tensa la situació. Per part dels treballadors comença una campanya per millorar la seva seguretat i higiene, motivada pel descobriment de l'alt grau de malalties laborals, sobretot els avortaments espontanis: 27 de les 131 treballadores embarassades havien perdut els seus nadons.

Per la seva banda, l'empresa recorre de nou als gorilles del SOMU –que protagonitzen noves agressions– i als acomiadaments. El novembre de 2007 es reprenen les vagues i els piquets fins que el

Ministeri de Treball imposa una conciliació obligatòria i la fi de l'aturada. Tot i això, l'empresa elabora una llista de 81 persones que no poden tornar a pujar al vaixell.

A pesar de les prohibicions judicials, les càrregues policials, les pallisses i les detencions la lluita de l'Organització 901 es va allargar fins el febrer de 2008 quan, davant "una situació extrema i que no es podia suportar", es va desconvocar la vaga. El Casino Puerto Madero es va desfer de gairebé 600 treballadors –la meitat de la plantilla– entre acomiadats i els que van negociar la seva marxa.

Avui en dia, ja tan sols alguns exempleats, com Danzelsbacher, continuen la lluita judicial per la seva reincorporació. ☹

Creix la conflictivitat laboral

Malgrat la imatge de recuperació econòmica i gir a l'esquerra que els governs Kirchners ofereixen en l'exterior, l'Argentina d'avui es veu fortament travessada per greus conflictes laborals. Aquest és un resum d'alguns dels més recents i greus.

Desallotjament i victòria dels treballadors tèxtils de Mafissa. Després de 140 dies tancats a la fàbrica, el 18 d'abril la policia intervenia violentament per a fer-los fora de les instal·lacions. El mateix dia, però, un altre jutge ordenava l'empresa a readmetre

els 103 acomiadats i pagar els salaris suspesos durant els quatre mesos de tancament patronal.

Repressió ferotge a IMPA. La fàbrica recuperada IMPA –dedicada al processament d'alumini– va patir un fort atac policial el 17 d'abril, quan es van produir càrregues contra els més de 200 treballadors d'aquesta i altres empreses autogestionades que intentaven evitar-ne el desallotjament. L'acció policial es va allargar amb el que testimonis presencials van qualificar de "cacera

ferotge" pels carrers del barri i va produir una vintena de ferits. Tot i això, els treballadors van anunciar que tornarien a realitzar piquets a les portes de la fàbrica.

Universitat aturada. En una unitat d'acció històrica els tres sindicats del professorat universitari van convocar una vaga als 39 centres d'educació superior del país el 17 i 18 d'abril. El següent va ser qualificat de "total" pels convocants, mentre el Govern el rebaixava a un 15 per cent. El conflicte té l'origen en reivindicacions salarials.

EUA // UN MOVIMENT VEÏNAL DEMANA JUSTÍCIA URBANÍSTICA I SOCIAL A 'EL BARRIO'

El 'zapatisme novaïorquès' en lluita contra l'especulació

✎ Iban Ek
/Nova York (EUA)/

Nova York, considerada com la capital mundial, no està lliure d'un capitalisme salvatge que es palpa a molts punts de la ciutat. Una de les zones on actualment s'està produint una ofensiva més dura és al Harlem hispà. Situat a un costat del Central Park i a la part oriental del famós barri negre, el Harlem hispà és més conegut com "El Barrio". Allí s'està creant, des de fa alguns anys, un moviment veïnal conegut com Moviment per a la Justícia d'El Barrio (MpJEB). Inspirat en els principis del zapatisme, el Moviment, de

En articular un moviment per frenar l'assetjament, s'ha recuperat la dignitat d'un barri popular

fet, va ser responsable de coordinar a Nova York L'Altra Campanya, la iniciativa que l'EZLN va dur a terme a nivell mexicà i internacional per difondre la seva lluita i combatre el mite de les eleccions presidencials de 2006, en les que López Obrador, del Partit de la Revolució Democràtica, va perdre, no molt clarament, davant Felipe Calderón,

Iban Ek

Els 'zapatistes de Nova York' demanen canvis i s'oposen als desallotjaments

del Partit d'Acció Nacional.

Gairebé des que va néixer, aquest col·lectiu ha estat lluitant contra un procés de substitució de població —el que es coneix per gentrificació—, especulació i violència immobiliària per part de les autoritats de la zona. L'empresa multinacional Dawney ha comprat 47 edificis a El Barrio i ara pretén forçar els i les inquilines a abandonar les seves cases.

En els darrers 30 anys ningú s'ha interessat en aquesta part de la ciutat i no s'ha invertit gens en equipaments. Com diu Carmen Mendoza, "ara no és que inverteixin per millorar El Barrio,

ara inverteixen perquè els interessa fer negoci a El Barrio, no els interessem nosaltres". I no són pocs, són famílies senceres que es troben en assemblees on participen persones d'entre 20 i 70 anys, defensant el seu barri i resistint-se a ser expulsades pel simple fet de ser, com diuen, "pobres, migrants i gent de color". La violència immobiliària s'ha instal·lat al Harlem hispà, fa anys que la pateixen però, en articular un moviment per frenar aquesta escalada d'assetjament, s'ha recuperat la dignitat d'un barri popular, migrant, treballador i comunitari que resisteix

dins de la jungla anomenada Nova York.

► Coordinar els barris

Aquest procés d'expulsió veïnal ja va tenir lloc fa una dècada a Harlem i és ara que comença al Bronx. A Chinatown es pateix la degradació de certes zones a un nivell escandalós i a Broadway existeixen col·lectius que treballen contra la massificació d'establiments hotelers en aquella zona i el conseqüent desplaçament del veïnat. Hi ha altres casos, com el dels joves de West Village, que reivindiquen més espais socials i parar la persecució i brutalitat policial

que pateixen; o la comunitat nuyorika de Brooklyn, que fa representacions teatrals escenificant les seves problemàtiques barrials. Aquests col·lectius s'estan posant en contacte i han començat a treballar junts per un altre model de ciutat.

El 6 d'abril es va endegar una campanya internacional contra els desallotjaments i en defensa d'El Barrio amb una concentració de 200 persones davant del City Hall. Amb aquesta campanya, el MpJEB vol organitzar xarxes a internacionals per combatre els desallotjaments i els desplaçaments i cercar punts en comú amb altres lluites.

"El desallotjament és una de les manifestacions més devastadores del neoliberalisme"

Afirmen que "el desallotjament és una de les manifestacions més devastadores del neoliberalisme a nivell local, però l'amenaça traspasa les fronteres". Pràcticament cap de les grans ciutats d'arreu del món es lliuren d'aquesta especulació salvatge i Nova York, en això, també sembla estar al capdavant. ☺

PORTUGAL // COMMEMORACIÓ DE LA REVOLUCIÓ QUE VA POSAR FI A LA DICTADURA FEIXISTA

El 25 d'abril dels clavells 34 anys després

✎ Guillem Sánchez i Barrull
/Lisboa (Portugal)/

Sota una calor asfixiant —ha estat el 25 d'abril més calorós que es recorda— es concentra la gent a l'avinguda de la Llibertat passades les dues del migdia. 34 anys després de l'aixecament militar que va posar fi a la dictadura feixista sembla que encara hi ha molt a reivindicar. Si bé és una manifestació clarament hegemonitzada pel Partit Comunista Portuguès (PCP) i la Confederació General del Treball de Portugal (CGTP), molt propera al primer, molts altres col·lectius aprofiten per fer-se sentir, des de policies amb problemes laborals fins a anarquistes en protesta contra els anteriors. Associacions veïnals i de persones amb discapacitats, gais o el Bloc d'Esquerres, el partit a l'esquerra del PCP i que el podria superar en les

properes eleccions, segons algunes enquestes.

La manifestació va precedida per un carro blindat on s'hi van posant clavells, símbol de la revolució commemorada; darrere seu va

La manifestació va precedida per un carro blindat on s'hi van posant clavells

la pancarta unitària i els "herois d'abril", dirigents polítics i militars de l'època fortament aplaudits a mida que passen. Però crida molt l'atenció la mitjana d'edat dels i les participants: molta gent gran, menys de mitjana edat i després nens i adolescents acompanyant els pares o àvies. Molt poca gent jove.

El bon temps i el fet que el 25 d'abril hagi coincidit en divendres —és festiu a Portugal— potser és una raó d'aquesta assistència menor, però no l'única. El mateix 25 al matí, durant el discurs institucional, Cavaco Silva, president de la República, desvetllava les dades d'un estudi sobre la participació política juvenil encarregat pel Govern. Les dades alarmen: la confiança en el vot disminueix amb l'edat i gran part dels i les joves gairebé no saben de què va això del 25 d'abril. Pel president, el problema es troba en la "venda d'il·lusions" i promeses incomplertes que desanima la joventut.

Una altra resposta prové de José Moura, diputat del Bloc d'Esquerres i que és, amb 24 anys, el parlamentari més jove. Segons ell, la "generació dels 500 euros —a Portugal no arriben a mileuristes— viu congelada per la precarietat" i "sense gaudir dels drets aconse-

guits el 25 d'abril". Potser per això no els queden ganes de commemorar-lo.

► Manifestació anarquista

Per la seva banda, a quarts de sis de la tarda, unes 200 persones van

participar en una marxa antiautoritària pel centre de Lisboa. Les crítiques a la repressió policial i el feixisme van centrar un acte marcat per un bloc central totalment encaputxat i que onejava banderes negres i anarcosindicalistes. ☺

Què en queda de la revolució?

És evident que una revolució dirigida per militars és atípica. Aquesta atipicitat continua marcant avui dia una data que es considera festa nacional. Celebrada per tota la classe política manté al mateix temps una força revolucionària de la que no s'ha pogut desproveir. I és que el més important va començar a passar l'endemà d'aquell 25 d'abril de 1974: moltes fàbriques van quedar sota control obrer, moltes cases van ser ocupades pels seus llogaters i al camp es va produir

una reforma agrària quasi espontània. Dins l'exèrcit, les assemblees de soldats escollien els seus oficials i unitats de la policia militar defensaven el poble dels atacs de l'extrema dreta o d'altres unitats policials que pretenguessin efectuar desallotjaments. Va costar més d'un any "reencaminar" el país cap a la via de la democràcia de mercat. Per això, el 25 d'abril és encara una data incòmoda per a molts polítics que, per altra banda, van arribar al poder gràcies a ella.

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

El tripartit i Convergència es reparteixen els càrrecs de direcció dels mitjans de comunicació públics del Principat

Rosa Cullell és la nova directora de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

✉ Enric Borràs Abelló

Finalment Rosa Cullell serà la directora general de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), l'ens que abans s'anomenava Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i que controla Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio, iCat FM, Catalunya Música, Catalunya Informació i un 30 per cent de l'Agència Catalana de Notícies, a més dels portals web dels respectius mitjans. Però arribar a aquest nomenament no ha estat pas fàcil, ja que el president del Consell de Govern de la CCMA ha hagut de fer arribar una carta al president del Parlament de Catalunya, Ernest Benach, per demanar-li que

intercedís entre els partits polítics que controlen els consellers de la CCMA i fessin possible l'elecció d'un director.

Malgrat que la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, teòricament, havia de frenar el pes polític dels partits a la direcció dels mitjans de comunicació públics i assegurar-ne la independència, és evident que això no ha estat així. L'elecció de Rosa Cullell és, una vegada més, el resultat d'una partida d'escacs entre els partits més forts al Parlament que tindrà conseqüències: encara cal decidir els directors de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya. Els comitès professionals de la ràdio i la televisió públiques del Principat han denunciat el comerç polític que ha ser-

vit per designar Rosa Cullell i "l'espectacle lamentable" que representa que Albert Sáez hagués de demanar l'empresari al Parlament. En un comunicat de premsa han criticat les ingerències dels partits que es barallen per controlar els mitjans de comunicació públics sense tenir en compte cap criteri professional i han qualificat d'"irresponsabilitat manifesta" l'actitud dels responsables polítics. Per tot plegat han demanat un canvi de rumb que s'encamini cap a unes "direccions professionals independents".

Però amb els càrrecs de direcció de Televisió de Catalunya i de Catalunya Ràdio que encara queden per decidir, el Sindicat de Periodistes de Catalunya no

veu gaire clar que no es torni a caure en un nou joc entre partits. Segons una nota de premsa, el Sindicat espera "que el pacte sobre el nom que durant setmanes havia bloquejat el nomenament no tingui com a contrapartida altres compromisos en les direccions de TV3 i de Catalunya Ràdio". Molt probablement, però, el Sindicat de Periodistes espera en va. Així doncs, sembla que la llei que havia de servir perquè els mitjans públics catalans tinguessin un nivell d'independència similar al de la BBC britànica no ho ha aconseguit pas: només és un altre camp de batalla polític i els càrrecs de direcció que resten pendents tornaran a ser homes de confiança dels partits que s'imposin.

Tornen els independentistes violents

✉ Joan G. Vallvé

La concentració del dilluns 28 d'abril en favor de la llibertat d'en Franki, el jove de Terrassa condemnat a presó per despenjar una bandera espanyola, va sortir el mateix dia a la majoria de mitjans de comunicació, i no perquè prop de 300 persones es reunissin a corre-cuita davant de la presó Model per demanar-ne l'alliberament. Els titulars d'alguns diaris digitals del vespre del dia 28 són prou eloqüents: "Un grup de joves antisistema causa danys a l'ac-

cés de la seu central del PSC a Barcelona", a *ElPeriodico.cat*; "Independentistes trenquen vidres a la seu del PSC", a *Enoticias.com*; "La protesta de suport al jove terrassenc empresonat per haver despenjat una bandera acaba en aldarulls al PSC", a *l'Avui.cat*; i "La concentració a la Model en suport a l'empresonat per un delictes contra la bandera espanyola deriva en un atac a la seu del PSC", a *3cat24.cat*.

En lloc de destacar l'empresonament injustificat, les accions de suport a en Franki o l'actitud dels Mossos d'Esquadra

que van intentar coartar el dret de manifestació dels qui donaven suport al detingut, aquests diaris digitals van destacar l'actitud suposadament violenta d'alguns manifestants. Tot plegat per una porta de vidre i un detector de metalls que es van trencar quan la policia va impedir que els manifestants es concentrassin davant de la porta de la presó Model i alguns van decidir de protestar dins la seu del PSC, al carrer Nicaragua.

No és una actitud nova, ni ho són els adjectius que van fer servir els periodis-

tes. *ElPeriodico.cat* titllava els manifestants de "joves antisistema", dues paraules que cada vegada es fan servir més sovint quan es tracta de desqualificar un grup que protesta o es manifesta; i el *3cat24.cat* deia que la protesta havia derivat en un "atac a la seu del PSC". Tot plegat sembla que sigui per tal de desacreditar la causa en favor de la llibertat del pres, com si fos estrany que els amics i coneguts d'un jove que és entre reixes per arrencar una bandera s'enfadin quan no els deixen ni protestar-hi en contra.

'El País' desinforma en el cas de la detenció d'en Franki

✉ Àngelo Pineda

El dia 28 d'abril ens va sobtar la notícia de l'empresonament d'en Franki. Era previsible que, als diaris del dimarts 29, hi apareguessin referències en to negatiu sobre els fets i sobre les protestes que es van desenvolupar el dia anterior, tal com havia passat amb els diaris digitals. Tanmateix, el caràcter general de les notícies aparegudes als mitjans de comunicació impresos és força més positiu del que podia haver estat.

Per exemple, una de les grans sorpreses de la jornada és la informació aparegu-

da a *La Razón* sota la signatura de J.L. Tenint en compte el tractament que habitualment brinda aquest diari a aquest tipus de temes, resulta agradable veure que en aquest cas el redactor de la notícia es limita a ser periodista. Més enllà d'alguna petita inexactitud, manté la neutralitat en el relat, tot oferint una informació equiparable a la d'*El Punt* o el *Diari de Terrassa*.

El diari terrassenc també es limita a explicar la història del procés. Quan es refereix a les protestes de la tarda només parla de determinats "moments de tensió amb la policia", sense que els incidents davant de la seu del PSC mereixin cap esmena.

L'edició de Catalunya d'*El País*, però, s'encamina cap a una altra direcció. Per informar de la detenció, l'empresonament i els actes en solidaritat amb el jove de Terrassa, aquest rotatiu calca la nota redactada per Europa Press i titula "Joves antisistema danyen l'accés a la seu del PSC a Barcelona". Fins a la sisena línia del primer paràgraf no s'esmenta el motiu de la protesta. L'explicació de la història d'en Franki és francament gasiva en detalls i la idea general que transmet és pessimista. Es tracta d'una petita notícia per sortir del pas amb aquest cas que no informa i no explica res. Resulta il·lustratiu que *El País*

sigui un dels pocs diaris que s'han atrevit a oferir la xifra estimativa de participants a la manifestació a partir de les dades comunicades per la Guàrdia Urbana. La resta van optar per obviar-la perquè ningú que hi fos present i sabés comptar calcularia tan sols 90 persones a la convocatòria.

Deixar-se enganyar (tot enganyant-nos) per Europa Press perjudica greument la credibilitat que li pot quedar a *El País*. Sobretot perquè, en relació a aquest tema, un dels seus adversaris conservadors de pitjor qualitat ha demostrat estar a l'alçada de les circumstàncies.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Radio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Radio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Radio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Radio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Radio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

CONSUM CONSCIENT I TRANSFORMADOR

Opcions

El núm.24 va de:
Consum conscient de bombetes,
agrocombustibles, biodièsel, obsolescència, articles d'un sol ús.

Revista de consum conscient i transformador amb informació per descobrir realitats poc conegudes de la societat de consum i idees pràctiques per transformar el nostre dia a dia.

Parla per a què ens serveix un producte, com reduir-ne la necessitat, a quines problemàtiques eco-socials està lligat, on comprar-lo i quin ús cal fer-ne.

INFORMA'T! 6 números (any i mig) per 2
en català i castellà

CRIC
Centre de Recerca i
Informació en Consum

És una associació independent
que també ofereix el servei de
fer xerrades de consum respon-
sable a entitats, municipis...

Més informació:
cric@pangea.org
tel. 934127594

www.opcions.org

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 CLOT La Farinera Gran Via, 837 CSO La Revoltosa Rogent, 82 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre	NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82 Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars Quiosc Plaça Lluchmajor CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5	MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDES La Fornal Sant Julià, 20
--	--	---	---

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 70 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori.

Ens pots enviar les teves dades a: subscripcio@setmanaridirecta.info,

o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info

O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Butlleta de subscripció

setmanari de comunicació

directa

Nom..... Cognoms.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 70 euros / Solidària ☐ 140 euros Altres quantitats ☐ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------	----------------------

**Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any*

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Què es cou

Apagar la televisió i deixar anar la imaginació

DIVERSES ORGANITZACIONS INTERNACIONALS PROMOUEN LA SETMANA SENSE TELEVISIÓ

✉ Gemma García

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La televisió és el mitjà de comunicació més criticat i, al mateix temps, el que reuneix uns índexs d'audiència més alts. Amb un poderós atractiu —des dels seus inicis als anys 50— en la imatge en moviment i amb un marcat caràcter unidireccional representa una de les formes d'entreteniment més esteses en moltes societats. Tots aquests factors li atorguen una força que, a part d'haver aconseguit la fidelitat diària de moltes persones, també ha generat corrents que opten per prescindir d'aquest mitjà de comunicació, tant per les seves repercussions en les relacions socials, com en el consum de la societat. Recentment s'ha celebrat la Setmana Internacional sense Televisió, que ha posat sobre la taula diferents motius per apagar la televisió i alternatives al seu consum.

Dediquem al voltant d'onze anys de la nostra vida a mirar la televisió

Al voltant d'onze anys de la nostra vida dedicats a veure la televisió, el 58 per cent del nostre temps lliure dedicat al consum de la *caixa tonta*. El telespectador espanyol passa tres hores i 44 minuts davant de la televisió cada dia, prop de cinc minuts més que el 2006, segons l'*Informe Anual de Televisió 2007* elaborat per Havas Media. Concretament, el 2007 el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) va publicar que els menors d'entre quatre i dotze anys dediquen 990 hores anuals a veure la televisió, davant les 960 hores que destinen a l'escola i als estudis. Així doncs, tot i l'expansió d'internet, el consum televisiu en l'àmbit domèstic no ha sofert cap mena de descens, sinó una lleugera pujada.

Davant d'aquestes xifres aclaparadores i amb motiu de la Setmana Internacional sense Televisió, a casa nostra, Ecologistes en Acció du a terme la campanya *Apaga la televisió i encén la imaginació* per denunciar la contribució d'aquest mitjà al "consum insostenible" i a la "destrucció de les relacions socials". L'organització incideix en el fenomen consolat de la substitució de la "mirada de la realitat" per la "mirada a les pantalles" i sobre com aquesta situació dificulta l'articulació de relacions socials imprescindibles

per la supervivència i la cura del territori.

Dins els telenotícies de les cadenes de l'Estat espanyol, les pantalles difonen un 40 per cent d'esports i successos —segons dades de la revista *Consumer*— i, en general, un percentatge alt d'anuncis publicitaris, que evidencien que un dels objectius d'aquest mitjà és incitar al consum massiu dels productes i serveis que venen les companyies que s'hi anuncien o que en són directament propietàries. Durant el temps estimat de consum televisiu, la persona espectadora veurà prop de 91 espots. Per tant,

Ecologistes en Acció denuncia que la 'caixa tonta' és la punta de llança de la fal·làcia del creixement

del temps que roman davant de la petita pantalla, 28 minuts els dedicarà al mercat de la publicitat, segons el mateix *Informe Anual de Televisió*. Ecologistes en Acció també denuncia que la *caixa tonta* és la punta de llança de la fal·làcia impossible del creixement en un moment de crisi provocada per la superació dels

límits físics del planeta, en relació a l'extracció de materials i generació de residus. En definitiva, remarquen un rol que contribueix a la invisibilització de grans problemàtiques mundials, en aquest cas concret, de la crisi ambiental.

La primera apagada

La idea d'animar a apagar la televisió durant una setmana té el seu origen als Estats Units l'any 1995 i va ser promoguda per la xarxa internacional Turn Off TV amb l'objectiu d'encoratjar les criatures i els adults a consumir menys televisió i, per tant, a gaudir de més temps per desenvolupar altres activitats i una vida comunitària. Enguany, la *TV Turn off Week* (setmana sense televisió) ha estat substituïda per la *Mental Detox Week*, per tal d'anar més enllà de la pantalla televisiva i reflectir el domini creixent dels ordinadors i altres aparells digitals. D'aquesta xarxa en formen part la revista *Adbusters* al Canadà i una petita organització antitelevisió al Regne Unit anomenada White Dot.

La història de White Dot la va començar a escriure Jean Lotus, una dona —mare de cinc criatures— que va dedicar una mena de butlletí de notícies a tota aquella gent que no mirava televisió. A partir d'aquí, la Setmana Sense Televisió es va consolidar a Anglaterra. Aquesta organització fins i tot ha arribat a publicar dos llibres: una guia antitelevisió ano-

menada *Get a Life* i una investigació sobre la televisió digital interactiva, *Spy TV*. Al mateix temps, desenvolupa accions dirigides a la consolidació d'alternatives al consum televisiu, com els *zocalos* —paraula mexicana utilitzada per designar una plaça. Es tracta d'una proposta inspirada en la

La idea d'apagar la televisió durant una setmana va ser promoguda per la xarxa internacional Turn Off TV

manera que té la població mexicana de fer ús de les places, asseguda a l'aire lliure en comunitat. En un barri de Brighton van proposar abandonar la televisió per compartir els vespres al carrer

amb la resta del veïnat i va ser tot un èxit. Les iniciatives no tenen aturador i el 2005 van ajudar a difondre i a vendre l'anomenat *TV-B-Gone*, un comandament a distància que apaga i encén qualsevol televisió a una distància de fins a catorze metres. Aquest enginy s'ha utilitzat a diverses poblacions per deixar a les fosques les pantalles de bars o restaurants i, d'aquesta manera, reduir "l'ambient televisiu" de l'esfera pública.

Ecologistes en Acció, que lidera aquesta iniciativa a l'Estat espanyol, regala setanta propostes per substituir el consum televisiu, entre les quals trobem des d'activitats musicals, esportives o culinàries, fins a la idea de, senzillament, gaudir del silenci. Qualsevol alternativa per tal de fugir de "l'escapada virtual" que "fa que moltes persones es desentenguin del deteriorament que està patint el territori" i, alhora, de les persones "reals" més properes com les veïnes i veïns, les amistats o familiars. En definitiva, una aposta per recuperar les relacions col·lectives. ☺

Per contactar:

CAMPANYA 'APAGA LA TELEVISIÓ I ENCÉN LA IMAGINACIÓ'
Ecologistes en Acció
www.ecologistesenaccio.cat

Quatre municipis de l'Anoia es mobilitzen contra la construcció d'un parc eòlic

✉ Oriol Andrés

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La tramitació d'un projecte de construcció d'un parc eòlic a l'Anoia ha provocat malestar entre els habitants de la zona. Des que, a mitjans del mes de febrer, es va donar a conèixer el pla, el veïnat dels municipis afectats s'ha constituït en la Plataforma Salvem el Pulmó Verd de l'Anoia, que s'ha mobilitzat per intentar aturar el projecte. Aquesta oposició també és compartida per tres dels quatre consistoris afectats, que hi han presentat al·legacions. Consideren que tindrà un efecte negatiu sobre el que –segons la plataforma– és una de les masses boscoses contínues més importants de Catalunya.

Amb una alçada superior als 100 metres, probablement serien els molins més alts de Catalunya

El projecte pretén construir catorze aerogeneradors, que –amb una potència de 2,5 MW cadascun– estarien emplaçats a les Serres de l'Orpinell i de Feixes i, per tant, afectarien els municipis de La Llacuna, la Torre de Claramunt, Carme i Orpí. Aquest

Protesta de les persones que demanen que no es faci el parc eòlic

darrer és l'únic favorable al pla. Amb una alçada de més de 100 metres, probablement serien els molins més alts de Catalunya. El projecte, que segons informa el diari *La Veu de l'Anoia* compta amb un pressupost de 37,5 milions d'euros, està impulsat per Energies Renovables de l'Anoia, una empresa que fa dos anys va intentar tirar endavant sense èxit un altre parc eòlic a la Serra de Miramar.

► Motius pel no

La plataforma –que en poc més de deu dies va aconseguir presentar més de 1.000 al·legacions d'habitants censats als municipis a la

Generalitat– argumenta que el parc implicarà la fractura d'un pulmó verd de la comarca, que actua com a corredor biològic entre dos espais inclosos al Pla d'Espais d'Interès Natural, el d'Anco-sa-Montagut i el de Miralles-Queralt. Posen com a exemple la línia aèria de 110 kv i 6,3 quilòmetres de llargada que transportarà l'energia generada fins a una subestació situada fora del parc. Segons la plataforma, el recorregut d'aquesta via haurà d'estar lliure de vegetació i, per tant, implicarà desforestar una zona boscosa important. A més, afegeix, per condicionar l'accés i el transport caldrà habilitar deu

quilòmetres de camins de sis i deu metres d'amplada.

Al mateix temps, denuncien l'impacte visual i sonor dels molins i les línies i la seva proximitat als nuclis habitats, en algun cas a menys de 500 metres. Finalment, el veïnat denuncia el secretisme que ha envoltat el projecte, ja que afirmen que no el van

conèixer fins pocs dies abans de la fi del termini per presentar al·legacions i a través dels mitjans de comunicació. Des de l'Ajuntament d'Orpí, l'alcalde Juli Urgell va declarar a *La Veu* que el projecte “tindrà un impacte visual mínim” i va assegurar que “si la Generalitat ho denega, m'estalviaré un problema, però el cert és que això és una font d'ingressos pel poble”. Segons els seus càlculs, el parc aportaria prop de 60.000 euros a la caixa municipal. Tanmateix, va afegir: “Si el meu poble diu que no vol el parc eòlic no es farà”, però va recordar que “recentment, va entrar una donació de l'empresa promotora del parc a l'Ajuntament per fer un enllumenat i es va aprovar per unanimitat”.

Tot i això, la plataforma manté un programa d'accions informatives. La seva posició, tal com diu el manifest, és favorable a les energies renovables, però demana a la Generalitat que hi hagi una planificació i que s'adopti una concepció de les centrals eòliques i solars entesa “dins d'un plantejament sectorial de les energies renovables” que aposti “per les energies descentralitzades”. Sobretot des d'una comarca com l'Anoia, que actualment ja compta amb una de les poblacions més grans de molins de vent de Catalunya. ☎

Per contactar:

**PLATAFORMA SALVEM
EL PULMÓ VERD DE L'ANOIA**
www.pulmoveranoia.org

La marxa pel decreixement arriba a Barcelona

✉ Guiu Serra

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Una bicicletada de 40 persones circulant en massa crítica per la Nacional II des de Mataró fins a Barcelona va posar fi, el dia 26 d'abril, al darrer tram de la marxa pel decreixement que s'havia iniciat a la mateixa ciutat de Barcelona dos mesos i mig abans.

La marxa pel decreixement, que ha recorregut més de 1.500 quilòmetres per difondre les idees del decreixement econòmic i compartir propostes per aplicarlo localment a cada comarca, també ha intercanviat opinions amb més de 3.000 persones i més

La Declaració de la marxa va voler saludar “altres lluites que persisteixen per aturar les amenaces del creixement”

de 200 entitats dels moviments socials. Segons recull la marxa a la declaració llegida el dia 26 a la plaça de Sant Jaume de Barcelona,

aquestes entrevistes han servit per conèixer i documentar “les problemàtiques dels diversos territoris, molts d'ells agredits per les polítiques irresponsables de creixement urbanístic i econòmic del nostre país”.

Ara, la marxa pel decreixement inicia una nova fase durant els mesos de maig i juny, en què es recorreran barris i poblacions del Barcelonès i de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Finalment, la proposta de Temps de Re-voltes culminarà amb una trobada –del 4 al 6 de juliol– a Cal Cases, una masia de Santa Maria d'Oló (Bages). Sota el títol *Posem en marxa el decreixement, construïm contrapoder*, la trobada es planteja l'objectiu de “teixir estratègies

comunes entre tots els col·lectius i persones interessades per posar en marxa el decreixement”.

► Les coses no milloren... o sí

A la declaració final, la marxa denunciava que “en aquests temps de voltes i re-voltes, els problemes han crescut exponencialment”. Això vol dir que el petroli s'ha encarat 25 dòlars –dels 90 ha passat a més de 115–, que una de les centrals nuclears de Catalunya (Ascó) va patir un greu accident, que la crisi alimentà-

ria s'ha fet oficial amb les primeres restriccions als EUA i que la crisi de l'aigua ha deixat la nova cultura de l'aigua, que diu que aplica el govern Tripartit en lletra morta.

Mentre la marxa pedalava pel territori, més de 15.000 persones es van manifestar contra la MAT a Girona i més d'un miler van marxar per salvar Collserola. La Declaració de la marxa va voler saludar “aquestes i moltes altres lluites que persisteixen per aturar les amenaces del creixement emmalaltit”. ☎

Per contactar:

www.tempsdere-voltes.cat

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

La Maria de Valls

grow-shop

Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Catalunya

No pagarem la seva crisi

Núm. 96 Abril '08

La publicació de la CGT de Catalunya

www.revistacatalunya.cat

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

DINOVENA MOSTRA DE TEATRE DE TITELLES

Els ninots tornen a conquerir Lleida

TAMBÉ ES VEURÀ UNA FIRA DEL LLIBRE DE LES ARTS ESCÈNIQUES I ACTIVITATS

Estel B.Serra

/cultura@setmanaridirecta.info/

Propostes arriscades i sense paraules. La dinovena Fira de Teatre de Titelles de Lleida torna a escena amb un total de setanta actuacions al carrer i a diferents espais de la ciutat. Durant els primers quatre dies de maig, diverses companyies d'arreu presentaran produccions que van des dels titelles de fil al teatre d'objectes, passant per mesclades amb d'altres disciplines com la dansa, el circ, la música i l'acrobàcia. Enguany, el Centre de Titelles de Lleida ha posat l'èmfasi en els espectacles muts i innovadors, tot i que manté un assortit ampli de propostes per tots els públics.

Repàs de la trajectòria

Allò que va començar com una petita mostra de companyies catalanes l'any 1990 s'ha convertit en una plataforma –i també en un mercat– de la professió titellera i la seva divulgació artística. La Fira ha esdevingut un referent anual que permet visualitzar les diferents propostes internacionals a casa nostra i les darreres novetats que presenten les companyies catalanes de cara la propera temporada.

Però aquesta professionalització progressiva –que es reforça amb l'assistència d'un centenar de programadors culturals– ha tingut diverses conseqüències negatives. Una, la progressiva desaparició –fins a la inexistència– de l'espai *off*, un escenari de carrer cedit a les companyies que no havien estat programades o que no volien sortir a la programació oficial perquè hi exhibissin els seus muntatges. L'altra, la conversió de la majoria de propostes de la gratuïtat al pagament, fet que –sens dubte– provoca més aglomeracions als espectacles d'entrada lliure i al carrer.

La vuitena Fira del Llibre de les arts escèniques

La Fira organitza un conjunt d'activitats paral·leles al seu voltant per aprofitar els entreactes. La central i la que té més èxit de totes elles és la Fira del Llibre de les Arts Escèniques, que ha anat adquirint protagonisme

nisme com a exposició de les darreres publicacions. Un mostrari i un mercat de publicacions artístiques, pedagògiques i documentals de les diferents disciplines que s'ubicarà a la Biblioteca Pública de la ciutat durant els dies 2, 3 i 4 de maig. La mateixa biblioteca acollirà la proposta infantil per excel·lència: el taller, a càrrec de l'escola Traç, "Lletra, titelles i acció!". Finalment, davant la catedral s'hi instal·larà la tradicional Fira d'Artesans de Titelles.

Altres cites amb titelles

Un titella es defineix com una figura que es mou de manera que el seu moviment sembla autònom. N'hi ha de molts tipus: titella de guant o putxineli, de fil o marioneta, de tija, titella portat, etc. També coneixem els titelles de dit i la manipulació d'objectes per tal que esdevinguin personatges.

L'entrada d'aquests personatges en el nostre imaginari col·lectiu ve de molt lluny i el trobem vinculat –sobretot– a la tradició artística i satírica. D'aquí que, actualment, a casa nostra, hi hagi diverses cites de titelles. Festivals i mostres nascuts –majoritàriament– durant els anys 80 i 90. Un exemple és el Festival de Teatre de Titelles de Sant Llorenç Savall, al Vallès Occidental, que celebrarà la seva tretzena edició durant la primera quinzena de juliol. Un altre referent és el Festival Internacional de Titelles de l'Alt Camp, que se celebra any rere any a Reus. Finalment, també trobem l'actual Noves Escenes Obertes de Barcelona, un festival que va començar el 1973 com una mostra de titelles reivindicatives de la cultura ofegada pel post-franquisme i que s'ha anat adaptant a les noves exigències de la cultura barcelonina.

Propostes en tots els formats

LA TRANFULLA 'Titiribús-cine' ANDALUSIA

Espectacle familiar
Castellà
Durada: 30 minuts

Un autobús muntat expressament per recuperar els titelles i promoure el medi ambient. Una barreja interessant i amb un resultat prou bonic. El públic entra al vehicle i es pot asseure a qualsevol dels seus seients per veure projectades unes pel·lícules protagonitzades per titelles. La problemàtica de la contaminació acústica, els arbres, els rius i el canvi climàtic entren a escena de la mà de la companyia Solytierra.

XIRRIQUITEULA TEATRE 'Pàpirus' CATALUNYA

Espectacle familiar
Sense text
Durada: 60 minuts

Una proposta de teatre de titelles i sense text original que es va estrenar l'any passat i ha donat la volta a mitja Europa. Narra la història poètica i tendra d'un carregador de moll i una pagesa que es troben per casualitat escapant de la guerra. Junts, amb molt de sentit de l'humor i creativitat, donen vida a un nou món. Gest i mim es combinen en l'essència dels sentiments, en la recerca i la troballa de l'esperança.

ALBERTO SAAVEDRA 'Los niños malditos' EUSKAL HERRIA

Espectacle familiar | Sense text | Durada: 10 minuts

L'artista plàstic ens presenta una mostra inquietant. Són trenta nens i nenes de tamany natural vestits amb uniforme escolar que miren amb aspecte cruel, inexpressiu i fred i senyalen el públic amb insistència. Cal endevinar la seva intenció, llegir els seus pensaments i veure per què ens retenen davant d'ells. Alberto Saavedra envaeix la ciutat amb aquests estranys personatges inspirats en la pel·lícula *El pueblo de los malditos* de Wolf Rilla.

Pim-Pam-Pum

“Ser radicals ens tanca portes com a grup”

CAMARADA
KALASHNIKOV

Camarada Kalashnikov presenta el seu tercer treball discogràfic, *Mans, ment i cor* (Radikal Records, 2008), un disc enregistrat als estudis de l'Ateneu Popular X de Vilafranca del Penedès amb un senzill ben directe: “Tirano-Saura”, una peça on canten les quaranta al conseller d'Interior de la Generalitat catalana. A més, posen banda sonora a un discurs d'Hugo Chávez, musiquen Maria Mercè Marçal i versionen Pennywise. El grup de *hardcore* i *punk* de Sant Martí Sarroca ens explica la seva filosofia i els seus plans de futur.

Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Què és la música pels Camarada Kalashnikov?

Una forma d'expressió d'un sentiment on importa molt l'actitud. L'actitud de la banda i dels seus membres en la vida és de rebel·lia, per això es nota la contundència tant a les lletres com a la música, perquè una cosa ha d'anar lligada a l'altra. Formem part del global de l'esquerra independentista revolucionària. Convivim amb diferents moviments polítics i socials com la CAJEL, Maulets, Endavant o la CUP i, per tant, a l'hora de fer música això es nota.

Què suposa per un grup prendre's el seu rol d'aquesta manera?

La banda seria com una eina més pel global del moviment, ja que el seu funcionament és com el de qualsevol altre col·lectiu: assembleari i d'auto-gestió. El fet que el nostre missatge sigui molt radical ens tanca moltes portes com a grup, però també s'ha de dir que fent un altre tipus de música i amb una altra temàtica no tocaríem a gust.

Quina evolució heu seguit com a grup?

Sempre ens hem definit com un grup de *hardcore* i *punk*—fins i tot *metal*— amb un toc característic de gralla. L'edat, la música que escoltem i—sobretot—l'experiència adquirida tocant ha tingut un gran pes en l'estil musical. Al començament de la banda, el 2003, estàvem molt limitats tècnicament i teníem setze i disset anys. Durant els dos anys següents a la maqueta *Arma del poble*, a base de concerts, vam anar adquirint tècnica i ens vam anar obrint escoltant altres grups.

Què diferencia *Mans, ment i cor* de la resta de la vostra producció?

Els primers temps vam estar molt marcats per l'inadaptats, perquè era el referent del nostre estil a Catalunya i per proximitat. De fet, en Trashoo—guitarrista d'Inadaptats i ara a Eina—ha estat el nostre productor i convivim amb ell dia a dia per la comarca. Al cap dels anys hem anat descobrint altres grups i per compondre *Mans, ment i cor* ens hem vist molt influenciats per grups de *hardcore* dels Estats Units, com Sick of it All, de l'*Old School* de Nova York, o Pennywise, del *New School* de Califòrnia.

Prostitució i comerç sexual a les pantalles

FESTIVAL DE CINEMA SOLIDARI
A NAVARCLES FINS EL 4 DE MAIGCLAM
Festival Internacional
de Cinema Solidari
de Navarcles
WWW.CLAMFESTIVAL.ORGEstel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

El CLAM torna un any més. Ara amb l'embranchada que li ha atorgat l'èxit de públic de les darreres edicions. El Festival Internacional de Cinema Solidari de Navarcles va començar el 25 d'abril i projectarà diferents propostes fins el proper diumenge 4 de maig. El certamen solidari—creat l'any 2003 per entitats i persones del municipi—ha volgut dedicar aquesta edició a tres eixos ben diferents: *L'Amèrica Llatina present i futur*, *Les estrenes CLAM* i *La prostitució i el comerç sexual*.

Malgrat el creixement que ha experimentat el Festival durant els darrers dos anys, les entitats que encara el sustenten asseguren que no s'ha perdut la finalitat de

promoure els valors no materials com la solidaritat, els drets humans i els drets civils. I tampoc s'ha abandonat el fet d'utilitzar el cinema com a vehicle de transmissió d'aquests mateixos valors.

L'estrena de 'Madres'

Dins l'apartat llatinoamericà, una de les estrenes més esperades d'enguany era el documental *Madres*, dirigit per l'argentin Eduardo Walger. El 26 d'abril al Teatre Auditori, el director va presentar la història de disset mares de la coneguda Plaza de Mayo a la recerca dels seus fills desapareguts durant la dictadura argentina. Dolor i esperança per homenajar les més de 30.000 persones represaliades i la lluita incessant dels seus familiars per tal que la seva mort no quedi impune.

Prostitució i comerç sexual

Del 2 al 4 de maig és el torn de la projecció de pel·lícules independents—i també comercials—vinculades al tràfic sexual arreu del món. Un dels documentals més controvertits es titula *Els canals africans de la prostitució*, realitzat i dirigit per Olivier Enogo i Romaric Atchourou, ambdós d'origen camerunès. El guió es basa en una investigació de les xarxes de prostitució africana als països occidentals, amb escenes que mostren una gran duresa i perillositat. Una altra de les propostes que ha creat més expectació és el curtmetratge *Nasija* del director Guillermo Ríos. La vida d'una dona subsahariana víctima d'una violació que haurà de patir les conseqüències d'unes lleis masculistes i arcaiques.

Som el que escrivim

EL LITERALDIA 2008,
ORGANITZAT PER L'EUSKAL
ETXEA, MOSTRA LA REALITAT
DE LA LITERATURA BASCA
ACTUALBlanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'Euskal Etxea de Barcelona continua la seva tasca incansable d'apropar la cultura basca als Països Catalans. Fins al 31 de maig, la casa basca de Barcelona organitza la quarta edició de Literal dia, un cicle de literatura impulsat conjuntament amb les seccions d'euskera de l'Escola Oficial d'Idiomes, de la UAB i de la UB per donar a conèixer la literatura basca entre el públic català. Tot un mes de recitals, lectures, concerts i concursos que aproparan el públic català a la literatura basca.

Enguany el cicle té un enfocament social molt marcat. L'obra dels autors convidats gira al voltant de la manera com es reflecteix actualment Euskal Herria dins la literatura. Així, el Literal dia analitzarà la situació política i

social del sempre convuls País Basc des del punt de vista literari amb algun atreviment musical i poètic.

Entre els actes destacats, el recital poètic i musical Salvador Puig Antich amb Koldo Izagirre, Joseba Tapia i Carles Belda. Izagirre és un escriptor basc innovador de renom i amb una trajectòria i una producció molt extenses. Ha treballat tots els gèneres literaris: poesia, novel·la, conte i assaig. En aquest espectacle recita versos vinculats a la tragèdia del militant anarquista afusellat pel franquisme Salvador Puig Antich. L'acompanyen el mestre i innovador de la *trikitixa* o acordió basc Joseba Tapia i l'acordionista polifacètic—i també amb una llarga trajectòria—Carles Belda. El recital es farà a la sala d'actes de l'Escola Oficial d'Idiomes.

Som el que escrivim

“Literatura basca, som el que escri-

vim” és el títol de la xerrada que oferirà l'escriptor basc Iñigo Aranbarri, que pretén dibuixar de manera general el retrat de la societat basca a través de la seva literatura. Difícilment es pot retratar millor una comunitat que escriu. A través de la literatura deixem al descobert mancances i volences, somnis i oblits. Aranbarri, que és més conegut com a poeta, recentment ha publicat la seva segona novel·la, *Zulo bat uretan*. Serà el 22 de maig a la UAB i a l'Euskal Etxea.

Un altre dels punts culminants del Literal dia 2008 serà el sopar Bertso eta Garrotin afaria. Un sopar amenitzat pel bon saber dels cantadors catalans i dels *bertsolaris* bascos—amb integrants del col·lectiu de *bertsolaris* Hamaika Bertute—que aproparan l'art literari i oral més emblemàtic d'Euskal Herria als assistents.

Publicitat

aulamèdia

www.aulamèdia.org
Educació en Comunicació

editorial virus

Josep Maria Roselló (ed.)
¡Viva la naturaleza!
Escritos libertarios contra la civilización, el progreso y la ciencia (1894-1930)

A finales del siglo XIX en la Francia del positivismo científico y del auge del desarrollo capitalista, surgen, entre los libertarios, los naturien. Individualmente o en colectivo los naturien no sólo ensalzan la naturaleza y denigran la civilización, también viven o experimentan formas acordes con su pensar.

88 págs. | ISBN 978-84-96044-94-4 | 6 €

www.viruseditorial.net | virus@pangea.org
08001 barcelona | aurora 23 | tel_fax 93 441 38 14

Memòries des de la presó de Ventas

RECORDS D'UNA PERSONA QUE VA ESTAR
EMPRESONADA ENTRE EL 1939 I EL 1942

Estel B. Serra
/cultura@setmanaridirecta.info/

“**E**xplika tot el que has vist aquí”. Aquestes van ser les darreres paraules que Mercè Núñez Targa va sentir quan s'acomiadava, alliberada per error o per sort, de la presó madrilenya de Ventas l'any 1942. Hi havia passat tres anys de calvari, de malalties, de pors i de plors, però també de solidaritat, de resistència activa i d'agermanament de totes les preses més enllà de qualsevol ideologia.

A partir d'aquí no va parar fins que el 1967 va poder publicar en castellà el llibre *Cárcel*

de Ventas, editat a París, ciutat on vivia exiliada. Un recull d'impressions, quotidianitats i anècdotes esfereïdores i salvatges sobre el centre penitenciari o de tortura madrileny per dones del primer franquisme.

Ara, per primer cop en català, Cossetània Edicions presenta aquest document històric que afegeix un gra de sorra més en la recuperació de la memòria democràtica de les dones republicanes.

Carmen Vives Samaniego

A la presó de Ventas les parets també escoltaven. La repressió atroz que envaïa l'exterior va aconseguir infiltrar-se a l'inte-

rior del centre, des d'on les col·laboradores franquistes es feien passar per preses republicanes. Hi ha noms, com diu l'autora, que no s'esborren mai. Un d'ells és el de Carmen Vives Samaniego, una delatora que entrava i sortia per conveniència del centre i sobre la qual pesen desenes de morts. Entre elles, les de les conegudes “tretze roses”. Mercè Núñez recorda els darrers moments d'aquestes adolescents, el seu ànim altiu i la seva enteresa a l'hora d'enfrontar-se a les conegudes “extraccions”, de les quals no tornaves mai més.

La Brigada

‘L'OBLIGACIÓ DE SER ALGÚ’
(OUTSTANDING RECORDS)
POP

Debut íntegrament en català del grup de Vilanova i la Geltrú abans conegut com The Light Brigade. El grup, encapçalat per Pere Agramunt, en el seu dia va rebre molt bones crítiques per les seves primeres *demos* en anglès, amb les quals va arribar a actuar al festival Primavera Sound. Ara ha facturat un dels discos més interessants de la temporada: cançons plenes de llum i bellesa, deutes del pop il·lustrat de The Divine Comedy,

dels aires de *rock country* d'Elvis Costello o de les melòdiques cançons d'Els Pets. S'apropen a la sonoritat més folk amb el so del violí en peces com “La sort que sempre tinc” o l'acústica de les guitarres i la presència d'uns vents modèlics, que arrodoneixen un disc amb molt nivell. Una nova mostra que el pop en català està vivint un moment d'eclosió important.

ROGER PALÀ

Habeas Corpus

‘JUSTICIA’
(MALDITO RECORDS)
‘METAL’

En una escena alternativa on abunda la proposta estètica i amb contingut poc elaborat, els madrilenys Habeas Corpus s'han fet un nom a base de fer tot el contrari: lletres meditades de la mà d'una de les ments més preclares de l'escena, el cantant M.A.R.S., i una proposta sonora sense concessions a la comercialitat en més de vuit discos. És ben clar que els Habeas mai han estat partidaris d'entendre la música com una cosa fàcil i en aquesta

vuitena entrega ho tornen a demostrar. Hi trobem una muralla de so, més escorada cap al *trash* i cap al *hardcore*, *metal* al cap i a la fi, potser buscant la puresa iniciàtica de la seva primera referència, *Sociedad Mecanizada*. Amb les sempre esmolades líriques de M.A.R.S., un dels millors lletristes de l'escena alternativa de l'Estat espanyol, Habeas són una autèntica metralladora de paraules i sons. R.P.

‘1984’

(L'ATELIER 13, 1956) | DIRECTOR: MICHAEL ANDERSON | GUIONISTES: RALPH GILBERT BETTISO, WILLIAM TEMPLETON | INTÈRPRETS: EDMOND O'BRIEN, MICHAEL REDGRAVE, JAN STERLING, DONALD PLEASANCE | DURADA: 90 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VOSF | MATERIALS AFEGITS DESTACATS: TELEFILM ‘1984’ (108 MINUTS)

Als inicis de la guerra freda, les adaptacions de les novel·les antitotalitàries de George Orwell van semblar a certes instàncies paragonamentals nord-americanes un material de base interessant per realitzar ficcions anticomunistes. Un dels resultats va ser aquesta correcta –però poc lluida– adaptació de 1984 a càrrec de Michael Anderson i amb Edmond O'Brien de protagonista, una versió americanitzada especialment en el perfil psicològic del protagonista,

molt directe, quasi irat i bastant poc subtil en la seva discrepància amb el sistema totalitari del Gran Germà. Anderson no aprofundeix en les possibilitats de l'original literari i més aviat se centra en la trama romàntica protagonitzada per Winston. Aquest funcionari d'una Oceania futurista s'enfronta a la repressió quan li sorgeix l'oportunitat de viure un sentiment prohibit: l'amor a un altre individu, una companya anomenada Julià. S'agraeix especialment la presència del quasi sempre

persuasiu Donald Pleasance, que interpreta un paper secundari.

Com a material afegit més que destacat, el DVD inclou una altra adaptació –televisiva–, de producció britànica, emesa i filmada en directe. El mític Peter Cushing és un Winston Smith molt patidor i Nigel Kneale (que esdevindria una de les plomes més prestigiades de la Hammer Films arran de les seves pel·lícules sobre el doctor Quatermass) el guionista. Aquest 1984 és més extens, més complet i també més trasbalsador que el seu homònim nord-americà. Les limitacions pressupostàries i algunes solucions visuals pròpies del teatre filmat no poden malmetre una obra amb un potencial angoixant, a moments expressionista, arriscada i polèmica per la seva època. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

**MITIN I MICRO OBERT
SOBRE EL TREBALL**

Cotxeres de Sants

10h. Plantada de distris. 11h. Mitin i micro obert sobre el treball. Amb la participació dels Buseros de TMB, l'Ateneu llibertari del Besós i alguns membres de Ràdio Nicosia.14:30h. Dinar popular vegeta.

ORGANITZA: CNT CATALUNYA.

**MANIFESTACIÓ
1ER DE MAIG. NOMÉS
N'HI HA UN CAMÍ,
DIGNITAT I LLUITA**

- Barcelona. 11:30h. Via Laietana/Plaça de l'Àngel.
- Girona. 11:30h. Rambla de la Llibertat.
- Lleida: 12h. Plaça del Treball.
- Tarragona19h. Plaça Imperial Tarraco/Rambla Nova.

CONVOCA: CGT CATALUNYA

DIJOUS 1 DE MAIG

**MANIFESTACIÓ PER UN 1R DE MAIG
ÇALTERNATIU I ANTICAPITALISTA A BARCELONA**

17.30h.Plaça Universitat. Barcelona.

Construim la solidaritat amb els moviments socials i les lluites obreres. El 1r de Maig, els homes i dones que apostem per una transformació radical de la societat sortim al carrer per combatre les condicions laborals, socials i de vida que ens imposen el capitalisme i el patriarcat, per fer sentir la nostra solidaritat internacionalista amb el conjunt de lluites socials i resistències del món.

CONVOQUEM: FEMEC-CGT, FL SABADELL CGT, FI GARRAF CGT, FC MARESME CGT, ASSEMBLEA ACOMIADATS SEAT, COMITÉ DE DESCANSOS DE TMB, COL·LECTIU DE SOLIDARITAT AMB LA REVOLUCIÓ ZAPATISTA, XARXA DE SOLIDARITAT CONTRA ELS TANCAMENTS I LA PRECARIETAT, ASSEMBLEA PEL DRET A L'HABITATGE, I ALTRES ORGANITZACIONS I COL·LECTIUS.

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 1

Carpa-Menjador Solidari a Celrà
1,2,3 de Maig

Des de els cuiners solidaris de Celrà, us animem a participar activament amb la carpa-menjador solidari, que s'instal·larà els propers dies 1,2,3 de Maig darrera el centre cívic de Celrà. És una nova proposta alternativa que tindrà lloc per la Festa Major del Poble. Hi podreu esmorzar, dinar, sopar o senzillament anar-hi a prendre alguna cosa.També us animem a participar amb les diferents activitats que s'hi han programat. Organitza: Cuiners Solidaris

Festa per celebrar la lluita pels dos dies i l'acord acceptat per la majoria de conductors/es en Assemblea

19h. Cotxeres de Sants
Passada de documentals i videos realitzats per gent solidària sobre tot el conflicte. Concert de Vapor Nou Jazz Orquestra de Rubí. Hi haurà exposició sobre tot el material publicat durant aquests mesos i, per descomptat, una bona barra on prendre uns merescuts glops. Organitza: Comitè de Descansos de TMB

DIVENDRES 2

Concert Jove a Sant Josep

22h. Parc Creixell. Hospitalet de Llobregat
Enmarcat en les festes de Sant Josep, la colla de diables KABRA, Kabrons I Kabrones d'Hospitalet, organitza per quart any consecutiu una festa i concert amb els grups; Muyayo Riff, El Kapel i Nohiso. Organitza: KABRA,

DISSABTE 3

Koncert punk&rock

22h. La factoria del ritme. Poligon Industrial Camp Llong. C. Vallfogona, 4. Balaguer.
Amb els grups: La enfermeria de Difuntos (punkrock de Barcelona), Overdose Tv (street-punk de Bordeu), CTC (punkrock de Balaguer), i The Barbarians (punk-oi! de Barberà del Vallès). Preu 5euros
Organitza: Punkrockers Ponts Crew i Hooligans Ponts

DIUMENGE 4

Cinefòrum: 'En aquest mon lliure', de Ken Loach.

18:30h. La Fornal. C. Sant Julià, 20. Vilafranca del Penedès
Ken Loach afronta diferents temes al film. El principal és la precarietat laboral. Segons les seves paraules l'origen de la pel·lícula està en un documental que va fer als anys 90 anomenat The Flickering Game. S'ha perdut l'estabilitat a la feina, fet que ha canviat la vida de les persones. "El resultat d'una decisió política contra la qual es podria lluitar. Per desgràcia, ningú s'oposa." Sobre la protagonista comenta "és el producte de la contrarrevolució thatcheriana, que ha posat l'accent en els negocis i èxits empresarials, que ha premiat als qui s'han obert camí a cops de colze." Organitza: La Fornal

Passi de vídeo:

'Uso mis manos, uso mis ideas'
19h. Infoespai. Pl. del Sol, 19-20. Barcelona.
Dintre del cercle Memorias de la Actualitat, que s'organitza aprofitant la visita de dos companys del Grup de Cinema Insurgent I Mascaró Cinema Americà, (Cono Sur Latinoamèrica), es projectarà 'Uso mis manos, uso mis ideas' (60 min.), de Mascaró Cine Americano. www.cineinsurgente.org I mascarocine.org Organitza: Grup de cinema insurgent

DILLUNS 5

Presentació del llibre: 'Nostalgia de otro futuro. La lucha por la paz en la posguerra fría'

19h. Auditori del Pati Llimona.
C. Montalegre,7. Barcelona.
Presentació del llibre 'Nostalgia de otro futuro. La lucha por la paz en la posguerra fría' de Jose Luis Gordillo. Posteriorment hi haurà un debat amb l'autor, Pere Ortega, investigador del Centre

d'estudis per la Pau J.M.Delàs, i Jaume Botey, professor d'Història Contemporània de la UAB. El món que s'ha anat construint des del final de la guerra freda, malgrat les esperances posades en el canvi d'etapa històrica, ha estat decebedor. El moviment antigüerra necessita d'instruments per la reflexió i el llibre que es presentarà és una bona aportació per prosseguir treballant per la pau. Organitza: Justicia I Pau. www.justiciapau.org/centredelas

DIMARTS 6

'Trenquem la fortalesa europea, desobeim fronteres'.

20h. la Fornal.
C. Sant Julià, 20. Vilafranca del Penedès
Xerrada a càrrec de Aziz Baha de Cornellà sense fronteres i membre de l'organització amaziguista Agraw Amazic n Catalunya. Durant aquest mes de maig, una Directiva europea sobre detenció i expulsió de migrants sense papers,serà debatuda al Parlament Europeu. La Unió Europea reforça així el blindatge de les seves fronteres, negant la lliure circulació de persones i condemnant a miles detreballadors a l'exclusió social. Organitza: La Fornal

Presentació del llibre 'Ateísmo y laicidad'

19:30h. sala Sagarra de l'Ateneu Barcelonès. C. Canuda, 6. Barcelona.
Ateus de Catalunya i Los Libros de la Catarata, amb la col·laboració de la Lliga per la Laïcitat de Catalunya i l'Ateneu Barcelonès, us conviden a la presentació del llibre 'Ateísmo y laicidad' de Joan Carles Marset. Intervindran: Ramon Alcoberro, professor de filosofia de la Universitat de Girona i membre de la Junta Directiva de l'Ateneu Barcelonès; Joan-Francesc Pont, catedràtic de dret financer i tributari de la Universitat de Barcelona, i president de la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia; i Joan Carles Marset, geòleg, editor i vicepresident d'Ateus de Catalunya. Organitza: Ateus de Catalunya i Los Libros de la Catarata

SORTIM DE CASA

**DIUMENGE, 4
PARAULES PER LA PAU**

Com cada primer diumenge de mes des de fa més de set anys, la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau fa Paraules per la Pau, la concentració per dir No als vaixells de guerra al port de Tarragona i No al militarisme a partir de la creació d'espais de pau i art.

ORGANITZA:
COORDINADORA TARRAGONA PATRIMONI DE LA PAU
HTTP://USUARI.TINET.ORG/TGNAPAU/

**DISSABTE 10
MANIFESTACIÓ PER
L'ALLIBERAMENT D'EN FRANKI**
18h. Plaça Universitat. Barcelona.

NO OBLIDEU...

**DIJOUS 1 DE MAIG
DINAR SOLIDARI EN BENEFICI DE LA
FESTA MAJOR ALTERNATIVA DE LLEIDA**
14h. CSO La Chispa. Camí de la Creu. Lleida.

Preu: 10 euros

ORGANITZA: ASSEMBLEA DE FESTA MAJOR ALTERNATIVA

La indirecta

L'ENTREVISTA // AMPARO SÁNCHEZ, CANTANT I LÍDER D'AMPARANOIA

“Admiro aquella gent que lluita cada dia per un món millor”

Amparo Sánchez (Alcalá la Real, Jaén, 1969) és cantant i líder del grup musical Amparanoia. Quan tenia dos anys la seva família se'n va anar cap a Granada i, amb uns quants anys més, ella soleta va emprendre la seva gran aventura a Madrid. Va començar a tocar pels bars de Malasaña i Lavapiés i, durant aquests anys durs, va conèixer un dels seus amics i músics favorits, Manu Chao. Amparanoia, la seva banda, va començar a triomfar musicalment a Europa i a l'Amèrica Llatina. Tanmateix, dotze anys després, això s'acaba. La gira del Bye Bye Tour va començar amb un assaig general a la Fàbrica d'Arts de Terrassa el 9 d'abril i continuarà durant els propers mesos. Ara Amparo Sánchez viu en una petita casa rural amb plaques solars i algun animal de granja a Sant Pere de Ribes (Garraf). "Volia transmetre als meus dos fills una manera diferent de viure", explica.

☞ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Amparanoia s'acaba. Per què?

Fa temps que sentia que el projecte d'Amparanoia havia acabat, però necessitava temps per reflexionar i reunir el valor per posar el punt final. He aconseguit moltes més coses de les que m'havia proposat: Amparanoia ha fet cinc discos que m'encanten i on hem fet el que ens ha donat la gana, però el cicle ja s'ha acabat. Farem l'última gira per acomiadar-nos del repertori i per agrair el suport de la gent, però jo ja estic pensant en el meu proper projecte. Tinc moltes ganes de continuar aprenent i creixent en el món de la música. He començat a compondre un altre tipus de cançons que no imaginava dintre d'Amparanoia. Vull comunicar-me d'una altra manera i tenir el meu propi estil musical. Ara tinc la seguretat que puc fer el que vulgui sempre que surti del cor.

Què t'agradaria haver transmès al teu públic durant aquests dotze anys de trajectòria?

Crec que la petjada més important de la música d'Amparanoia és la força i l'alegria.

Alegria i força per què?

Per a la vida! La vida és molt dura per a tothom. Cadascú té les seves circumstàncies: hi ha gent més desafavorida i hi ha gent que estem millor, però veiem com els altres pateixen. Un llibre, una pel·lícula o un concert, com a mínim, pot fer més lleugera la càrrega.

Els teus inicis en el món de la música, sense gaire diners i

Jos L. Knaepen

tocant al carrer, també van ser durs. Potser la gent no s'ho imagina això.

Tocant al Retiro, al carrer, en bars petits... Va ser una feina de pic i pala. Per sort, molta gent va connectar amb les cançons i la cosa va funcionar: sense ells res no hagués tingut sentit. Jo he treballat dur, però he treballat en una cosa que m'agrada tant que m'he sentit sempre molt motivada. La música també em va permetre apropar-me als moviments socials i a la gent que fa coses cada dia per altres persones, ja sigui els malalts de sida, les dones maltractades o els nens més pobres. El que més m'agrada és sentir que la meua música hagi contribuït, encara que sigui només una miqueta, a millorar la vida de la gent que fa coses realment importants i dures per a la resta.

En poc temps vas passar de Lavapiés i els bars a les grans gires, la televisió i el cinema. Com vas assumir convertir-te en algú tan conegut de cop i volta?

No sóc tan coneguda! Hi ha gent més famosa, afortunadament! El meu treball es veu reflectit als mitjans de comunicació i, només perquè et veu a la tele, alguna gent pensa que ets d'un altre planeta. Però sóc una persona corrent: rento el plats, porto els nens a l'escola i me'n vaig a currar. La meua vida és molt normal. Jo només faig cançons.

Et cagues en l'etiqueta del messitge o la reivindicació?

M'és absolutament indiferent. Jo sé el que he fet jo i el que he fet juntament amb molta gent. Això no té una etiqueta ni té cap nom. Simplement, en un moment donat, jo em vaig atrevir a fusionar idiomes i ritmes musicals que abans no s'havien barrejat. Després, altres músics ho van fer i tot allò va convertir-se en una moguda a nivell artístic perquè aquí no passaven gaire coses interessants. Va ser una època increïble. Ara jo m'he obert a més països, estils i cultures que no tenen massa relació amb la barreja musical de Barcelona o el que anomenen messitge.

Les teves lletres són combatives i amb missatge social, però tampoc t'han penjat massa l'etiqueta de cantant compromesa ni aquest tipus de coses, oi?

En realitat, jo no sóc conscient del que signifiqui fins que no visc algunes experiències. Jo faig música perquè m'encanta fer música i tinc la necessitat d'escriure sobre el que veig i sobre el que sento. Faig cançons, però tampoc penso si són socials i reivindicatives o no ho són. Si denuncio coses que veig que són injustes és perquè a mi també m'estan fent mal. Jo escric el que hem surt. La gent em pot explicar la seva realitat, jo puc fer una cançó i, a través de la música, fer un pont per arribar a molta gent.

Jo apporto un missatge, una actitud i un respecte cap a altres cultures. Però la gent pot i ha de llegir el que vulgui en cada cançó.

Creus que la música ha de tenir sempre un missatge social?

Jo admiro molt la gent com Asian Dub Foundation, Deshechos (abans Hechos Contra el Decoro) o Fermin Muguruza. Ells saben de què volen parlar i fan música com un mitjà de denúncia social i política. Jo els respecto, però no és el meu estil. Jo vull comunicar-me amb la gent, però encara he d'aprendre'n molt perquè tampoc sempre tinc clar què és el que vull explicar. Necessito cantar i expressar-me, però no tinc un objectiu polític a l'hora d'escriure cançons. Si surt una cançó de denúncia és perquè algunes coses m'arriben a dins, van dintre de mi.

Per exemple, les teves cançons sobre el zapatisme i Chiapas. Et va arribar al cor, oi?

Per suposat. Qualsevol persona que vegi el que passa a Chiapas queda tocada. És una realitat tan forta! Amb una dignitat i una lluita tan fortes! Vaig participar a la Caravana Zapatista de l'any 2000 i també vaig poder visitar les comunitats zapatistes de Chiapas uns anys després. Ja coneixia la seva lluita, però després d'estar allà vaig quedar molt impactada pel compromís i la fe de la societat civil mexicana. Les comunitats indígenes viuen en una gran harmonia i amb molt de respecte entre tothom, tant zapatistes com no zapatistes, tot i el setge constant dels militars. Vaig poder veure el seu esforç immens per l'educació dels infants i a favor de les reivindicacions dels drets de les dones. És un projecte esperançador. És una possibilitat d'escollir com volem viure. Han d'aconseguir-ho, han d'aconseguir-ho... Per sort, no tenen pressa.

Tu has dit que "si no hi hagués res a reivindicar seria fantàstic, però falta molt per això". Què creus que cal reivindicar avui dia?

Primer, les llibertats personals i col·lectives: la llibertat de poder escollir de quina manera vols viure i la llibertat d'expressió. Encara que creguem que avui podem dir tot el que vulguem, hi ha molta gent arreu del món que no pot dir el que vol o no té els mitjans per fer-ho. I, després, acabar amb les desigualtats i fer una redistribució de la riquesa per aconseguir que la gent que ho passa malament no pateixi tant. Puc fer una llista de reivindicacions llarguíssima i et faltaria espai a la revista. Cal fer moltes coses i jo estic disposada a fer coses i a ajudar en el que pugui. Però, realment, jo admiro la gent que cada dia lluita per un món millor.

En poques paraules

☞ Mathew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

Els anglesos no solen visitar Irlanda, tot i que quan ho expliquen, això, solen afegir una frase del tipus "com m'agradaria anar-hi!", com si Eire fos una mena de Shangri-La inassolible i no pas el país veí.

Deu ser per això, doncs, que no vaig visitar Eire fins fa ben poc. Vaig descobrir que, si bé no era Shangri-La, era un lloc ben agradable ple de gent ídem que parlava anglès però que era, tanmateix, clarament estrangera.

Una prova clara n'era el seu ús de certes paraules clau per descriure segons quins indrets i esdeveniments. Quan els anglesos parlen de la lluita dels irlandesos contra ells a principis del segle XX, en diuen *the Troubles*, un eufemisme que es podria traduir com a "els maldecaps". Els irlandesos, al contrari, parlen sempre i a tot arreu de "la Guerra d'Independència", una expressió que els anglesos considerarien exagerada però que per als irlandesos —que van patir tortures, execucions, i la crema de ciutats senceres durant l'època en qüestió— no deixa de ser ben exacta. Tres quarts del mateix amb els noms dels llocs: els anglesos parlen d'Irlanda del Nord i d'Irlanda, per deixar clar que es tracta de dos territoris ben diferenciats. Els irlandesos, d'altra banda, en diuen "la República" i "el Nord", respectivament, per deixar clar que tot plegat és, en realitat, una sola nació. En resum: el vocabulari utilitzat delata un punt de vista polític, històric i geogràfic completament diferent del dels anglesos.

Els irlandesos en diuen “la República” i “el Nord” per deixar clar que tot plegat és, en realitat, una sola nació

Gairebé no cal indicar quins són els equivalents catalans: termes com ara "la Franja d'Aragó", "la federació catalanoaragonesa", "la Catalunya Nord", "la Guerra d'Espanya" i, fins i tot, la mateixa "Catalunya" són sistemàticament bandejats fora del territori català i substituïts per "el sud d'Aragó", "l'Espanya dels Reis Catòlics", "el sud de França", "la Guerra Civil" i "el nord-est d'Espanya", respectivament. Es tracta, com en el cas angloirlandès, d'un abisme geològic-ideològic-nacional del tot infranquejable, pels segles dels segles. Ja en van tres, si més no, en el cas dels catalans.